

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN TÔI HẠNH VÀ...

...Ở HỒ BERRE

PAUL - JACQUES BONZON
và OLIVIER SÉCHAN

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH

Ở HỒ BERRE

CUỘC PHIÊU LƯU THỨ HAI MƯƠI TÁM

NGUYỄN HUY CẦU
dịch

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI - 1997

E
- 1989

MỤC LỤC

• TIDOU, thủ lĩnh	
• Mady, nữ tiên tri	
• TONDU, giác đấu	
• GUILLE, nghệ sĩ	
• GNAFRON, hề xiếc	
• BISTÈQUE, đầu bếp	
• KAFI, đấu sĩ - vệ sĩ	
Một : Những "cái thú" của xin đi quá giang	
Hai : Kẻ mất tích	
Ba : Đi lòng Taras	
Bốn : Người bị giam	
Năm : Chuyện xảy ra với Guille	
Sáu : Dưới mắt Đức Mẹ nhân từ	
Bảy : Vượt ngục	
Tám : Cuộc tấn công trên bến cảng	

TIDOU, THỦ LÃNH

Trang

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm "Sáu người bạn đồng hành". Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng, đạo lý cho những con người không phương tự vệ.	5
Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.	6
Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.	7
	8
	9
	10
	11
	12
	28
	53
	81
	98
	115
	126
	144

MADY, NỮ TIỀN TRI.

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tạo hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán敏锐 và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC DẤU

15 tuổi đúng, Tondou chỉ cần bỏ chiếc mũ berre ra là giống y chang một dũng sĩ giác dấu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondou tỉnh bơ trong vai trò một "giác dấu". Lớn tuổi nhất, biết đâm dáo, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kỹ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondou là kẻ duy nhất trong băng có thể "tàng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân lên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nù đến nỗi những cái lượ phải chào thua không cách nào chửi được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cũng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gầy còi bên ngoài ra, nó còn là cây tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lầu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTÈQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mắt... bánh bao nhưng còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cậu bị đánh biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có "tâm hồn ăn uống" ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đôi với bọn bất lương, Bistèque khó xoi hơn bất cứ một... miếng BISTÈQUE (bít tết) nào.

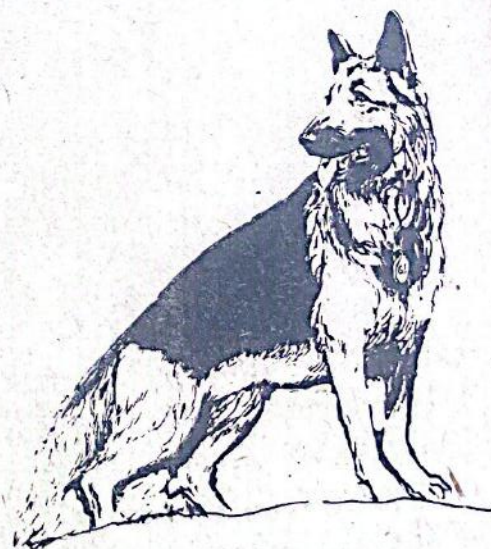
KAFI, ĐẦU SĨ - VỆ SĨ

Góc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người.

Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hùng thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

Một

Những "cái thú"
của xin đi quá giang

Chuyến đi thật cực hết chỗ nói!
Ai đời bảy giờ sáng xuất phát từ khu Chũ
Thập Hưng mà mãi đến bảy giờ tối, Tidou và
Tondou mới tới nơi!

Đường dài thì chẳng đáng sợ vì trước đây các
cậu đã từng đi những chặng dài tương tự bằng xe
máy, nhưng lần này vất vả là tại trời mưa, các
cậu phải vẫy xe đi nhờ.

Nhưng hôm ấy xui xẻo làm sao, suốt từ bảy
đến mười giờ sáng, không thấy bóng vĩa một xe

tải nào qua trạm. Hai cậu đành vào trạm ngồi
chờ. Suốt ba tiếng đồng hồ ngồi trên những thùng
hàng rỗng nhìn qua cửa sổ ngắm mưa, hai cậu
cứ chờ, chờ đến nẫu cả ruột.

Nhưng cuối cùng thì vào khoảng mười giờ
cũng có xe đến. Bác tài ngó bộ dễ có cảm tình,
đồng ý cho các cậu đi nhờ đến tận Châteaurenard
ở ngoại vi Avignon. Song không may cho các
cậu, mới đến Valence, gặp một người bạn cũ, bác
ta khoái chí lên rủ bạn cùng no say một bữa, đi
lúc nào thì chưa biết! Thế là hai cậu đành xuống
xe, bị bỏ rơi ở bãi đỗ xe trước cửa quán cà phê
của một siêu thị.

Một giờ sau, nhờ một chiếc xe tải, hai cậu
quá giang được đến Montélimar. Chẳng còn tâm
trí nào để đi thăm thành phố đẹp đẽ này, hai cậu
lao vào đi lòng xe. May thay mưa bắt đầu ngớt.

Đến một trạm xe ở cửa ra của thành phố,
Tidou và Tondou gặp một chiếc xe tải con đi
Avignon. Xin được đi nhờ, hai cậu hí hửng leo
lên, nhưng vận đen vẫn đeo bám không tha: cái
xe cà tàng này nó chạy sao mà khủng khiếp, máy

nổ thì dinh tại nhức óc, còn nhíp xe thì nhào cả, xe chạy cứ rung bần bật khiến hai cậu tứ chi rã rời... đó là chưa nói hai chiếc xe máy để trong thùng bị va đập dữ dội, khéo lúc lấy xuống thì sườn di dằng sườn, bánh di dằng bánh!

Đã hết chặng đường đi nhờ. Tondou vừa nhấc xe máy xuống vừa lầu nhàu:

- Chúng mình sẽ không tài nào tới nơi được trước tối.

Cả hai đều cảm thấy vừa bức tức vừa suy sụp tinh thần.

- Hay chúng mình phôn cho Bistèque, - Tidou đề nghị. - Guille có thể đã gọi lại và thay đổi ý kiến...

- Và thế là chúng mình đến đây công toi! - Tondou kêu lên. - Cậu mơ hay sao?

- Dù sao cũng nên phôn về hỏi lại. - Tidou vẫn không kháng giữ ý kiến.

Hai cậu đến bãi đỗ xe của một siêu thị ở ngoại vi Avignon, ở đây có một trạm điện thoại liên tỉnh. Tidou bỏ vài xu vào máy, quay số điện của hàng thịt của bố Bistèque.

Lập tức đã có Bistèque ở đầu dây, cứ như suốt ngày cậu ta chỉ trực ở bên máy để đợi cú phôn này.

- A, thế là các cậu đã tới nơi? - Bistèque nói, giọng có vẻ căng thẳng. - Gặp Guille rồi chứ? Việc gì đã xảy ra?

Tidou bắt đầu kể về những gian truân dọc đường, thì Bistèque cắt ngang:

- Thôi, liệu xoay sở lấy! Lao mạnh lên! Guille vừa phôn về mười một giờ sáng nay...

- Để gọi bọn mình à? Vậy đúng là nghiêm trọng ư?

- Chứ sao? Cậu tưởng đùa à mà cứ chằng mành trên đường mãi?... Guille bảo tới ngay lập tức... Nó đã phát hiện một việc kỳ lạ... Có một chiếc xe đáng ngờ... Có thể có cả thuốc nổ... Nó cũng nói về những điều thuốc lá... Vừa nói với tớ, nó vừa thở hồng hộc cứ như bị ma đuổi... Nó nói: "Tớ sợ có thể tớ sẽ bị phát hiện..."

- Bởi ai?

- Tớ không biết! Có lẽ nó đang gọi ở một trạm nào đấy và có vẻ trong túi không sẵn xu.

Nó còn nói: "Đây là một vụ buôn lậu, thậm chí xấu hơn là..." Đến đấy thì bất thành linh tỏ nghe thấy tiếng một người khác, tiếng đàn ông. Tớ chỉ còn kịp nghe thấy Guille nhắc lại: "Đến mau! Nếu không tớ...", thì máy bị ngắt!

Nỗi lo của Bistèque truyền ngay sang Tidou và Tondou. Guille gọi đi gọi lại như thế là hẳn phải có chuyện gì nghiêm trọng chứ không phải hấn dùa hay chơi ngông dùa.

Guille, Nghệ Sĩ của nhóm, đến Bờ Biển Xanh nghỉ ở nhà ông bác ruột nhân dịp lễ Pâques, nhưng vừa tới nơi được mấy ngày, cậu ta đã viết liền hai lá thư về giục cả bọn đến đó, vì, theo như cậu ta, ở đó có những cái gì đó bất thường.

Sau khi bàn cãi chán chề, Tidou và Tondou được cả nhóm bỏ phiếu đến với Guille, nhưng cả một đoạn đường dài dang dặc như thế này, mọi chuyện dẫu dễ thuận buồm xuôi gió.

- Thế nào, đứng đực ra đấy à? - Đầu dây đằng kia, tiếng Bistèque gất lên. - Còn chờ gì nữa mà các cậu không lao đi!

Hừ, làm thì khó chứ ngồi nhà mà gào lên thì dễ quá, Tidou thầm nghĩ, nhưng Bistèque nói đúng: phải lao lên... Hai cậu lại đi bắt xe và đi nhờ được một đoạn đến Martigues - đến đây, xe rẽ sang đường Nam hồ Berre.

Giữa lúc hai cậu thử phào tưởng gần hết gian truân thì ông Trời, như muốn thử thách hai cậu cho đủ kiểu, nổi lên một cơn dông.

Thế là dưới gió giật dùng dùng, hai cậu lên xe máy phóng nốt những cây số cuối cùng.

Sau khi qua hòn đảo nằm giữa hai nhánh của con kênh - khu cổ nhất của thành phố - Tidou và Tondu vượt cầu quay qua kênh lớn Caronte, con kênh chảy từ hồ Berre ra biển.

Qua những làn mưa mạnh như roi quất vào mặt, hai cậu nhìn thấy xa xa chiếc cầu xa lộ Marseille-Fos, bắc qua kênh, trông mảnh mai như một nét vẽ trên nền trời, ở một độ cao chóng mặt, nằm chênh vênh trên hai cột trụ xiên chéo vào nhau, giống như người đứng xoạc cẳng hay hai chiếc chân nhện.

- Kinh khủng! Tuyệt vời! - Tondu thốt kêu lên cái từ ngữ ưa thích của mình, thường là kèm theo động tác quăng mũ lên không, nhưng lúc này đang mưa nên cậu không làm.

Mưa khủng khiếp thật, thành phố cứ như ngụp dưới cơn hồng thủy, mọi nhà đã phải lên đèn bởi trời tối sầm hẳn lại.

Hai cậu đi dọc theo kênh Caronte, gò mình dưới cơn mưa rồi rẽ trái vào những khu phố nhà cửa nằm thưa thớt. Mưa đột ngột ngừng vài phút. Theo một con đường ven sườn đồi, hai cậu đi ngược lên cao, vượt qua cả xa lộ chạy bên dưới, rồi cứ đi ngược mãi tới đỉnh, tới đây biển bắt chợt mở ra trước mắt các cậu.

Mười phút sau, hai cậu tới Sausset-les-Pins rồi bắt đầu lang thang trên những con đường vắng, hai bên có những biệt thự nấp sau những rừng thông. Đèn dóm thấp thoáng vài ngọn. Ngoài đường không một bóng người. Phố xá im lìm vắng vẻ, phố nào cũng giống phố nào. Hai cậu đi dọc theo những bờ rào, phân vân ở những chỗ rẽ, bấm đèn tìm tên phố, tên nhà... cứ loanh quanh hết xuôi lại ngược. Mãi sau nhờ được một người đang đạp xe chỉ đường, hai cậu mới tìm được đường Flots-Bleus (Những con sóng xanh). Đó là đường phố ở cao nhất và cũng vắng vẻ nhất của khu nghỉ mát, lác dác hầy còn vài mảnh đất để trống chưa xây dựng. Tất cả mọi người đang ở nhà; nhờ cửa để hé, hai cậu thấy họ đang ăn tối hoặc dán mắt vào chiếc tivi.

- Số 9 đây rồi! - Tidou kêu lên - "Biệt thự Hoa Hồng"...

Có tiếng chó sủa sau hàng rào. Giờ này chắc hẳn trong nhà còn thức. Cửa đóng kín mít nhưng vẫn có ánh đèn lọt qua khe.

Tidou bấm chuông, tiếng chó càng sủa mạnh. Phải hai, ba hồi chuông nữa cửa trong nhà mới hé mở và một giọng đàn ông oang oang:

- Ai đấy ?

Tiếp đó có tiếng chân người bước ra, quát chó im rồi cánh cổng mở, một bóng người hiện ra, trông lù lù như ông hộ pháp, mặc áo sơ mi tay xấn cao:

- Các cậu hỏi ai ?

- Chúng cháu là bạn của Guille... - Tondu trả lời.

- Guille nào ? Ta không biết!

Tondu chợt nhớ mình chót nhỡ miệng gọi bạn bằng biệt hiệu, gọi thế làm sao ông ta biết được nên vội chữa:

- Dạ, chúng cháu hỏi Jean-Francois ạ, chúng cháu thường gọi bạn ấy thế. Bác là bác Hector, cậu của Jean-Francois phải không ạ ?

- Phải, đáng buồn là ta lại có cái vinh dự ấy! Vậy thế sao ?

- Chúng cháu đến chơi với bạn... Cậu ấy viết thư bảo bọn cháu đến... và có thể cắm trại trong vườn.

- Vườn ngập rồi còn đâu! Với lại các cậu đi mất công rồi, các cậu bé tội nghiệp. - Và bằng

cái giọng trầm, ngồ ngồ dễ mến của dân Marseille, ông lấy lại: - Toi công rồi, các cậu bé ạ!

- Toi công ? - Tidou nhắc lại, trong óc chợt nghĩ: hay có điều gì xấu, hay Guille đùa dai ? Và cậu hỏi:

- Tại sao a ?

- Tại vì "ông bạn quý" của các cậu đi rồi! Gọi hấn là gì cũng được: Jean-Francois hay Ghi-ghiếc gì đấy thì hấn cũng đã chuồn êm!

- Sao ? Cậu ấy đã đi ? - Cả Tidou và Tondu cùng thốt lên.

- Phải, nó vừa chuồn chiều nay, không kèn không trống!

*

Đẩy hai cậu vào buồng tắm, ông Hector ra lệnh:

- Thay quần áo, rửa ráy và sưởi đi. Bà Héloise sẽ pha cho các cậu cà phê nóng và làm đồ ăn nguội...

Ông Hector đúng là một ông hộ pháp, khoảng sáu mươi tuổi, vài rộng, bụng hơi phệ. Dưới chiếc áo săng day cổ lọ, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn trông như một lực sĩ. Trên miệng vắt ngang hàng ria rậm ngả màu muối tiêu. Giọng ông vang như sấm. Cặp mắt nhỏ tinh anh luôn luôn lấp lánh những tia, lúc vui, lúc giận cợt, lúc giận dữ tùy theo tâm trạng của ông.

- Đúng là một trò đùa bản thủ! - ông thẳng thừng tuyên bố như thế khi hai cậu vào gặp ông ở phòng khách - Hơn thế, ông bạn quý của các cậu còn là một tên thô bỉ... thực sự là thô bỉ!

Tidou vẫn cứ không hiểu. Cậu rất biết Guille, hấn không thể nào có cái kiểu đùa tởm tợ như thế. Cậu nói:

- Nhưng Guille chẳng đã báo cho bác biết chúng cháu sẽ đến sao ?

- Đúng, đúng, hôm kia nó đã báo các cháu sẽ đến. Hôm qua và ngay cả sáng nay nữa, nó vẫn nhắc lại như thế. Nhưng chiều nay khi ta về, các cháu có biết ta thấy gì không ?

Ông móc trong túi áo săng day lá thư của Guille ra, và bắt chước giọng đứa cháu, ông đọc:

- Hai bác yêu quý, cháu buộc phải đi ngay vì có việc gấp với các bạn... cháu phải trở về Lyon... Hai bác đừng lo cho cháu... Nếu các bạn cháu đến, cháu đã gửi lại một lá thư... Cảm ơn hai bác về những ngày nghỉ thú vị ở đây...

Đúng là tán phét! Thế là nghĩa làm sao? Nó đi đâu? Hay là nó vẫy xe đi nhờ, hay nó đáp xe ca đi Marseille rồi từ đó đi Lyon? Nhưng tại sao nó phải đi gấp như thế? Tại sao? Tại sao?

Cả Tidou lẫn Tondou, không cậu nào có thể trả lời.

- Khi trông thấy các cháu, tý nữa thì ta ngất! - giọng ông đột nhiên chuyển sang vui vẻ - Sao hả? Thằng cháu quý của ta nó chuồn chứ sao nữa, chẳng báo trước lấy một câu, chỉ để lại vài dòng cho ta và các cháu... Thế mà các cháu lật dật vội đến! Ha, ha! Chơi thế mới tuyệt chứ?

Tidou nói:

- Guille, à quên, cháu bác vừa gọi cho bạn cháu ở Lyon lúc mười một giờ. - Tondou vội nói. - Nhưng nửa chừng thì bị ngắt, như thể bất thành linh có ai vào phòng rồi bắt nó cúp máy... Có phải bác không ạ?

Bác Hector sững sốt:

- Ta ấy à? Lúc ấy ta với bà Héloïse đang ở Martigues! Hơn nữa, ta có bao giờ cấm nó dùng điện thoại đâu... Hôm qua, nó đã xin phép và có lẽ nó đã gọi vào lúc sáu giờ chiều...

Trong phòng đột nhiên lặng đi, có thể nghe thấy tiếng gió rì rào ngoài rặng thông. Giữa lúc ấy, bà Héloïse bước vào, khay đồ ăn trên tay. Nở một nụ cười, bà đặt khay lên bàn và mời:

- Nào, hai cháu ăn đi. Bác hy vọng nó sẽ làm các cháu tỉnh người.

Bà Héloïse, trạc năm mươi tuổi, là một người đàn bà nhỏ nhắn, mảnh khảnh, nét gì ở bà cũng đầy góc cạnh. Mũi nhọn, cằm nhọn, tóc cứng và đen, dáng vẻ rụt rè trái hẳn với giọng nói mạnh mẽ, the thé của bà. Chắc khi hai ông bà to tiếng trao đổi với nhau việc gì, hẳn cửa kính phải rung lên bần bật!

- Thế nào, nó viết cho các cháu những gì? - Bà hỏi hai cậu. - Bác thấy dài dài nhưng chắc chẳng có gì rõ ràng phải không các cháu? Ôi! Cái thằng bé đến là tai quái!

Tidou rút thư của Guille ra. Thư viết cổ vẻ vội và đầy lỗi chính tả, chữ thì nguệch ngoạc, chỗ cao chỗ thấp, chỗ dày chỗ thưa. Tidou đọc lại, mới đầu nhỏ sau to dần lên và cũng như hai lần trước, cậu vẫn thấy có một cái gì kỳ lạ. Nét chữ thì đúng rồi, nhưng văn vẻ và giọng điệu thì có chỗ giống, có chỗ lại không phải là của Guille! Vậy liệu có phải thư của hân ta không?

Thư đề gửi "các bạn có thể đến tối nay" và vắn vắn hơn chục dòng như sau:

"Các bạn thân mến, - Tidou đọc - *tớ đã thay đổi ý kiến và lấy làm tiếc là đã mời các cậu đến đây. Tớ không thể đợi các cậu, cũng như ngăn các cậu lại nếu các cậu đã đi. Tớ rất tiếc vì chính tớ cũng phải về Lyon gấp, không thể ở lại đây. Các cậu thứ lỗi và hẹn sớm gặp lại. Hẹn gặp các cậu ở căn cứ, sáu giờ, thứ tư tới. Các cậu đến chứ, tớ hy vọng đấy!!!*

J.F. Guille

Nghe Tidou đọc xong, bà Héroise kêu lên:
- Nó cũng chẳng buồn nói tại sao nó phải vội đi! Chỉ ngoáy mười dòng để hẹn gặp các cậu ở Lyon!

Bác Hector quả quyết:

- Đó là trò đùa tồi tệ của một tên dở khùng dở điên, tất cả chỉ có thế, không hơn không kém.

- Không! Guille không phải là một tên điên! Tondou bất bình cãi.

- Cậu nói gì! - Bác Hector gầm lên. - Chỉ có một tên điên mới có thể chơi những trò như thế. Được, mai ta sẽ gọi cho bố nó... để cho cái tên ghi-góm-ghiếc gì đó của các cậu được xoi một trận no đòn!

Trút được cơn giận, ông bình tĩnh trở lại, tay chém vào không khí:

- Thôi, đủ rồi! - Ông tuyên bố - Không nói đến cái tên bịp bợm ấy nữa, nó làm ta điên tiết lên mất. Bà Héroise, bà bật hộ cái tivi cho đầu óc nó thoải mái một tý.

Hai

Kẻ mất tích

Khi ông Hector Bassarte đặt máy điện thoại xuống, mặt ông lộ rõ vẻ sững sốt cực độ cùng với những dấu hiệu của một cơn giận điên người sắp sửa nổ ra.

Phải đến vài giây ông không nói được một tiếng, mắt ngó trùng trùng Tidou và Tondou đang đứng bên bàn nghe câu chuyện qua điện thoại gọi cho bố Guille. Cuối cùng "bão táp" đã bùng lên:

- Chưa về, nó chưa về nhà, các cậu đã nghe rõ chưa ? Trái hẳn với những gì nó viết trong thư! Thật là hết chỗ nói, cái tên vô lại!

- Có thể Guille chưa về đến nơi, thưa bác. - Tondou gợi ý.

- Sao lại chưa đến ? - Ông Hector lại hét lên. - Nó đi từ sáng hôm qua... mà Lyon đâu phải ở tận cùng thế giới... Đúng là nó nói dối để nó chuồn đi chỗ khác! Đúng, đúng thế!... Nhưng tại sao ?

Trong bữa ăn sáng nay, mọi người đều cố tìm cách giải đáp câu hỏi hóc búa đó. Bác Héloise vận vẹo ngón tay, nói:

- Hay xảy ra một tai nạn ? Có thể Guille vấp xe đi quá giang, hay nó ngã tàu...

Mặc dù ngoài trời hừng nắng nhưng trong nhà thì về mặt bác Hector sa sầm xuống như đang có cơn mưa. Bác trợn mắt:

- Tai nạn ư ? Cái thằng trời đánh không chết ấy thì sao lại có chuyện tai nạn được! Không, điều đó vô lý!

- Điều kỳ quặc là, - Tondou nói - mười một giờ sáng qua, Guille gọi điện cho Bistèque bảo chúng cháu đến ngay, càng sớm càng tốt... và các thư này, hình như Guille cũng viết cùng lúc ấy!

- Dù thế nào - Tidou tiếp lời, - cháu chắc chắn đây không phải là một trò đùa. Gì thì gì chứ Guille không thể quá trớn như vậy được... Và những cú điện thoại của Guille lại trái ngược hẳn với thư hân viết.

- Hay nó bị bắt cóc? - Bác Héloïse gợi ý.

Nghe thế bác Hector lại gầm lên. Buông dao nĩa xuống bàn, hai tay bưng trán, bác hét to:

- Bị bắt cóc? Không! Bà tưởng người ta chịu bỏ tiền để chuộc tên bịp bợm đó à? Cứ để bọn bắt cóc giữ lấy nó, rồi chúng sẽ chuộc lấy khối cái vui!

Tidou và Tondou không thể nén được cười. Bác Hector nói tiếp:

- Thôi, không bàn cãi lời thôi nữa. Sáu giờ chiều nay, ta sẽ gọi điện lại cho bố nó. Nếu cái

tên vô lại đó lặn mất tăm, ta sẽ đến Martigues gặp cảnh sát.

*

Trước khi làm một tua thăm bờ biển rồi sau đó đến Martigues - theo gợi ý của bác Hector - Tidou và Tondou lên phòng một lát. Cả hai vẫn cảm thấy mệt sau chuyến đi vất vả hôm trước, hơn nữa, các cậu cũng muốn được chuyện trò yên tĩnh với nhau, tránh xa những cơn giận bất tử của ông chủ nhà, khỏi phải nghe những ý kiến độc đoán và cái giọng oang oang muốn thùng màng nhĩ của ông.

Trong khi Tidou nằm dài trên di văng thì Tondou đứng ngắm cảnh qua cửa sổ đang mở, hai tay thọc vào túi, cậu ta nghe thấy tiếng Tidou nói từ phía sau:

- Không một giải thích nào tớ thấy ổn cả. Có vẻ như Guille bỏ đi một cách vội vã...

- Đúng thế! - Tondou đáp, không ngoái đầu lại.

- Thư nó để lại nghe rất kỳ và không đúng cái giọng nó thường dùng... Có bao giờ nó viết "*Các bạn thân mến của tôi*" mà chỉ viết "*Các ông bạn thân*"... Có phải đúng thế không, cậu?

Bất chợt Tidou kêu lên. Tondou quay lại và thấy bạn mình nhổm dậy và lao về phía chiếc giá sách treo trên bàn.

- Nhìn này! - Tidou vừa nói vừa với chiếc kèn ácmonica để ở tầng trên giá sách, mà vừa rồi nằm trên di-văng ở đầu kia phòng cậu tình cờ trông thấy.

- Không bao giờ nó quên kèn ácmonica! Vậy tại sao kèn của nó lại ở đây? Chúng mình tìm xem... Có thể nó còn để lại vài thứ khác!

Tondou gật đầu công nhận bạn mình nói đúng: đối với Guille, cái kèn này là vật bất ly thân của hắn, sao hắn có thể để quên được, hắn phải có chuyện gì đây.

Hai cậu hăm hở bắt tay vào lục lọi tìm kiếm. Căn phòng chỉ có ít đồ đạc, cũng không có chỗ nào hay vật gì đáng nghi cả nên chẳng mấy chốc hai cậu đã lục soát xong. Nhưng tuyệt nhiên

không thấy có gì gọi là dấu vết hay vật chứng đang chú ý cả. Chợt Tondou kêu lên:

- A, còn giỏ đựng giấy nữa!

Hai cậu đổ các thứ trong giỏ ra sàn rồi xem kỹ từng tý một: đủ các thứ linh tinh, từ giấy kẹo, vỏ bao thuốc lá đến vỏ đồ hộp, ít sách báo cũ... và cuối cùng hai cậu nhặt được một mảnh giấy vo viên.

Tidou gỡ ra, vuốt cho phẳng rồi hai cậu cúi đầu xuống xem.

Đúng là chữ Guille... nhưng thằng cha viết linh tinh những gì thế này! Thơ chẳng ra thơ, nhật ký không ra nhật ký, ý tứ thì tối mò mò nghĩ đến nát óc mà đoán không ra!

Tidou lẩm bẩm:

- Khó hiểu thật! Nghe lại lần nữa xem nào: "*Trong đêm, thoảng hương thơm một mùi thuốc lá lạ... một ánh đèn le lói ở ngoài xa... Rồi một tiếng thì thầm: Pénélope.*"

Nghe như một bài thơ. Và cuối cùng kết thúc bằng một chữ: "Zut"... rồi quẳng vào sọt rác!

- Này, - Tondou hỏi bạn, nét mặt lộ vẻ lo lắng
- hay bác Hector nói đúng ? Đầu óc nó loạn rồi
chăng ?

- Không! Tôi không nghĩ thế. - Tidou lắc đầu,
quả quyết.

- Hừm, tôi cũng tin là vậy. - Tondou yên tâm
trở lại, - Thôi, đầu tôi bắt đầu nhức lên vì cái trò
bí mật này rồi đây! Ta đi lang thang một tý đi
cậu!

*

Mua một cuốn sách hướng dẫn có cả bản đồ,
hai cậu dừng lại ở một quảng trường nhỏ có bóng
cây, vài quán cà phê và cửa hiệu, giở sách ra
xem để biết phố xá.

- Nhìn cái quán kia kìa, - Tondou nói - Cậu
thấy tên nó là gì không ? "Quán Pénélope"!...
Cậu có nhớ hôm nào thầy giáo giảng cho lớp
nghe về tác phẩm Odyssée của Homère... và
những cuộc phiêu lưu của Ulysse, sau cuộc chiến

thành Troie, đã phải lưu lạc hai mươi năm mới trở về được với gia đình không ?

Tidou nói:

- Hẳn cái tên Pénélope này có gì đây mới khiến Guille chú ý nên hẳn mới ghi cái tên ấy vào giấy. Nhưng như vậy thì giúp cho bọn mình đi được đến đâu ?

Phía trái họ, trước chiếc cầu nhỏ, đi xuống vài bậc dốc là Miroir aux Oiseaux, nơi ưa thích của các nhà họa sỹ. Đó cũng là đầu mút của kênh Saint-Sébastien, đến đó kênh này ngoặt thành góc thước thợ và nối với kênh Caronte, không xa chiếc cầu quay mới.

- Không hiểu thằng Guille tìm thấy cái quái quỷ gì ở đây! - Vừa bước xuống cảng, Tondou vừa cầu nhàu - Đây hoàn toàn yên tĩnh, vắng lặng...

- Tại sao không ? Đây là trung tâm đầu khí quan trọng nhất của nước Pháp và châu Âu, rồi gần kề là khu công nghiệp Fos-sur-mer... và những ống dẫn dầu chạy sang tận Strasbourg và nước Đức cung cấp dầu cho quân đội khối O.T.A.N...!

Tondou huýt sáo thán phục:

- Cậu chúa thật!

- Đây là bác Hector vừa nói tớ nghe sáng nay. Này, - Tidou hạ giọng thì thầm - cái thành phố nhỏ bé xinh đẹp này, thế mà nó nằm giữa một... một thùng thuốc nổ đấy!

- Một thùng dầu thì có. - Tondou chỉnh lại.

- Không, đúng là thùng thuốc nổ. Cậu không biết đấy thôi. Ở đây hình như người ta bố trí rất nhiều hệ thống bảo vệ để chống phá hoại và gián điệp... Hơn nữa bác Hector còn nói đây là "điểm nóng" đấy nhé, người ta trông thấy ối những tay anh chị Marseille lớn vồn "dạo mát" ở đây...

Nhưng có vẻ Tondou chẳng quan tâm đến những gì bạn mình nói. Cậu ta còn đang mãi ngắm cảng, những tấm lát vàng óng, những căn nhà nhỏ hẹp, đủ màu sắc, loáng thoáng điểm những giàn nho. Với con kênh chen chúc tàu thuyền, bãi xe rợp bóng cây, ngôi nhà cổ của toà thị chính, khu "đảo" thanh bình này tương phản một cách kỳ lạ với những nhà máy mọc ở xung quanh.

- Tớ chắc ở đây có một điều bí mật, - Tidou lại nói - và việc này có lẽ sẽ được giải quyết trong vài phút khi bác Hector gọi về Lyon...

- Gọi các bạn đến đây ư ?

- Chứ sao ? - Tidou quyết định - Dù sao, cũng để chúng nó đi chơi một chuyến... Và tớ nghĩ chúng mình sẽ không ít hơn năm người để nên cho Guille một trận nếu chúng mình... tìm thấy nó!

Hai mươi phút sau, theo hẹn trước, hai cậu đến gặp bác Hector ở trước toà thị chính vào lúc sáu giờ. Từ xa đã trông thấy bác đi đi lại lại giữa ô tô của bác với đài phun nước.

- A! Cuối cùng thì các cậu đây rồi! - Bác giờ nắm tay kêu lên mặc dù hai cậu đến không chậm - Nó vẫn chưa về nhà nó! Nguy hiểm rồi đấy!

Rồi bác mời hai cậu vào ngồi Quán Hàng Hải để chờ ông cảnh sát trưởng lúc này chưa về. Trong khi mấy bác cháu nhấm nháp nước quả, ông nói lại về cú điện thoại vừa gọi cho bố mẹ Guille và họ đã lo lắng ra sao:

- Lần này thì không chần chừ gì nữa! - Ông tuyên bố - Phải báo cảnh sát... Có cái gì mờ ám ở đây...

Cảnh sát trưởng là một người thấp, to ngang, mặt tròn, mắt đen, ngó bộ vui tính, cởi mở. Ông và bác Hector biết nhau đã lâu ngày và trong khi bác Hector thuật lại trường hợp Guille bị mất tích, ông có vẻ coi đó là chuyện không nghiêm trọng. Cứ xem vẻ mặt của ông, vừa nghe vừa mỉm cười thì đủ biết. Sau khi bác Hector nói xong và nghe thêm những lời trình bày của Tidou và Tondu, cảnh sát trưởng Delaube bữu môi nói:

- Ta vẫn có thể đưa ra thông báo tìm kiếm, nhưng theo ý tôi, ta không có lý do gì để lo lắng cả.

Rồi phe phẩy ở đầu ngón tay lá thư Guille viết cho các bạn, ông nói tiếp:

- Mấy cậu này đọc tiểu thuyết hơi nhiều nên mới tưởng tượng ra lắm chuyện phức tạp đấy thôi. Bởi vì bạn các cậu ấy đã bảo mình về nhà...

- Nhưng bạn ấy không về! - Tidou ngắt lời.

- Chẳng qua là cậu ấy không vội, tất cả chỉ là thế.

- Nó chỉ có trốn nhà! - Bác Hector lại lần bầu nói.

- Hay nó gặp tai nạn? - Tondou đưa ý kiến.

- Ta sẽ kiểm tra, nhưng theo ý tôi, chẳng có gì nghiêm trọng đâu.

- Guille viết cho chúng cháu cậu ấy đã phát hiện ra một việc khá giật gân... Cậu ấy còn yêu cầu chúng cháu đến để giúp nó một tay...

Mới đầu Tidou định giữ bí mật câu chuyện nhưng sau cậu quyết định cứ nói thật cho bác cảnh sát trưởng nghe, may ra nó kích thích trí tò mò của bác và làm bác thay đổi cách nhìn.

Nhưng kết quả cũng chẳng có gì đáng khích lệ.

Phá lên cười một cách giễu cợt, bác cảnh sát trưởng kêu lên:

- Trời ơi! Mấy ông bạn nhỏ này chơi trò thám tử bất kể gian! Mấy ngài dân Lyon lại muốn lên lớp cho các cảnh sát Marseille và Martigues, những thám tử cừ khôi nhất nước Pháp...

Tidou vẫn kiên nhẫn, nài nỉ:

- Vậy là về chuyện của bạn cháu, bác có thể...

- Chuyện gì, nó chỉ trốn nhà thôi. - Bác Hector cắt ngang. - Cứ thông thả, ta sẽ tìm ra nó, cái tên kỳ quái ấy.

- Có khi chẳng phải trốn nhà, mà cậu ta thích lang thang. - Bác cảnh sát trưởng nói - Thôi, bác

sẽ ra thông báo tìm kiếm... để ông bác các cháu hài lòng. Nhưng khi nào tìm được cậu ta, chắc chắn là chỉ chúi đầu vào một buổi nhạc pốp nào đó thôi, các cháu hãy dẫn cậu ta lại đây cho ta...

Nói đến đây, ông ngừng lại mặt sa sầm. Hai cậu đã tưởng ông lại dùng dùng nổi giận, nhưng không, ông chỉ dần tiếng dọa nạt:

-... để ta beo tai cho cậu ấy một trận ra trò. Gớm, thư với từ gì mà đầy lỗi chính tả! Thật xấu hổ!

*

Chiều hôm ấy, các thám tử nhí còn lại ở Lyon và con Kafi tới nơi. Máy cô cậu này gặp may, một chú lái xe tải đã cho họ đi nhờ thẳng một mạch đến Salon, từ đấy đến Martigues và Sausset-les-Pins chẳng có khó khăn gì.

Trông thấy nhà bông chốc đầy người, bác Hector rên rỉ: Thật chẳng khác gì một cuộc đổ bộ! Một cuộc xâm lăng thực sự! Cứ như quân Hung Nô, quân Mông Cổ! Thêm vào đấy, con

Kafi - chú chó lai sói của Tidou - lại bị con chó nhóc của bác Héloïse cà khía, thế là í ồm lên, mọi người phải xúm lại kéo chúng nó ra.

Họ dựng lều ở trong vườn. Mady được phân căn buồng Tidou và Tondou đang ở, nhưng cô vẫn thích có lều riêng để được gần các bạn. Sau khi ăn đồ nguội và nghỉ ngơi ít phút, mấy cậu và Mady mở cuộc họp liên.

- Toàn là chuyện tào lao! - Bác Hector tuyên bố - Người ta không biết gì hơn về nó... Chẳng có dấu hiệu nào cho các nhà thám tử tập sự như các cháu cả. Thôi, các nhà "tiểu Solóc Hòm", cố tưởng tượng ra cái gì xem sao!

- Guille để lại chiếc kèn ác mônica. - Tidou nói với bác Hector.

- Thế thì sao?

- Đó là điều hơi lạ, thưa bác, bởi Guille rất ít khi rời chiếc kèn. Chỉ có thể là nó phải đi rất vội.

- Đúng. - Bác Hector công nhận. - Thế còn gì nữa?

- Guille để lại một mảnh giấy viết mấy câu khó hiểu, cháu nhớ không chính xác lắm, đại khái như sau: "Một mùi thuốc lá lạ thoảng trong đêm... Phía xa, một ánh đèn le lói... Một giọng nói thì thầm: Pénélope" - Và Tidou giải thích - Pénélope là vợ của Ulysse...

- Vợ ai ta không cần biết, - Bác Hector ngắt lời, giọng châm biếm - nhưng ta biết nó là tên một cái quán! Còn mấy cái câu nó viết nhăng viết cuội ấy là nghĩa làm sao ?

Đến đây, thấy nói với lũ trẻ kỳ cục tập tọng làm thám tử này chỉ phí hơi, bác bèn đứng dậy nói, lời lẽ may sao khá dễ chịu:

- Bác có việc bận. Các cháu cứ tự nhiên, không phải bận tâm vì bác. Các cháu cứ coi như ở nhà mình... Có thể đi chơi, công bao giờ cũng mở. Đứng giờ thì về ăn cơm... Và nếu có thể giúp bác gái một tay thì càng hoan nghênh.

- Tiếp đón cũng không đến nỗi nào! - Đợi bác đi xa, Bistèque mới khẽ thì thầm. - Nhưng ông ấy vẫn cứ khư khư giữ ý kiến là Guille trốn nhà... Không, không thể được! Hôm kia, nghe nó nói

trên điện thoại với tớ, tớ cam đoan là nó không chơi trò đùa dai với chúng mình đâu.

Họ ngồi thành một vòng tròn trong vườn, cạnh mấy luống rau được chăm sóc chu đáo. Bistèque hết nhìn Tidou lại nhìn Tondou - cậu ta bỏ mũ nên cái đầu trọc lông lốc cứ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Gọi cho tớ, - Bistèque tiếp tục nói. - Guille bảo bọn mình đến ngay. Nó đã phát hiện ra một việc "kỳ quặc", tớ nhớ đúng chữ nó nói thế... Nó nói: "Một cái xé khả nghi... Có thể có cả thuốc nổ..." Rồi hắn thêm: "Tớ rất sợ chúng phát hiện ra tớ... hy vọng các cậu đến ngay để tiếp sức... Đây là một việc lạ lùng, bắt đầu từ những điều thuốc lá..."

- Những điều thuốc lá ? - Tidou ngắt lời.

- Ủ, đúng nó nói thế, nhưng tớ chẳng hiểu cóc khô gì cả.

- A, nó có viết cái đó! - Tidou rút trong áo boludông ra mảnh giấy có "bài thơ" của Guille.

Mọi người truyền tay nhau đọc. Bistèque nhún vai, hất mái tóc vàng ra sau và nói:

- Thế cũng chẳng đi đến đâu. Thôi, tớ tiếp tục... Sau khi nói thế, hấn bảo: "... Đây là một vụ buôn lậu và có thể còn xấu hơn... Tớ yêu cầu các cậu đến ngay để...". Guille nói đến đấy thì tớ nghe có tiếng đàn ông chen vào và rồi tiếng kêu cứu của Guille: "Đến mau! Nếu không tớ..." Thế rồi máy bị cúp!

- Có phải tiếng của bác Hector không? - Mady hỏi, đôi mắt đen lấp lánh - Có khi bác ấy bắt gặp Guille nói điện thoại và bác không bằng lòng...

- Không, - Tondou đáp - bác ấy cho phép dùng cơ mà. Vả lại vào mười một giờ sáng, bác Hector đã đi vắng.

Chợt mọi người im lặng hồi lâu.

- Chắc không phải có ai ngắt lời Guille. - Mady lên tiếng. - Guille không gọi ở một trạm điện thoại công cộng mà gọi chính ngay ở đây.

- Và hấn còn viết hai bức thư khá kỳ quặc rồi hấn biến. - Gnafron từ nãy đến giờ vẫn ngồi im nay mới lên tiếng; khuôn mặt tròn trịa của cậu có bộ tóc đen cứng ôm lấy, lộ rõ vẻ lo sợ.

Gnafron nói tiếp:

- Hai bức thư kỳ quặc... mà viết thế nào để đến nỗi ông cảnh sát trưởng phải kêu lên... kêu thế nào các cậu nhỉ?

- Kêu là: "Khi nào các cháu tìm thấy bạn, chắc chỉ chúi mũi vào đám nhạc pốp nào đó thôi, thì hãy dẫn cậu ấy lại đây để ta cho cậu ấy một trận bèo tai bằng thích. Thư với từ gì mà đầy lỗi chính tả!" - Tidou trả lời, kèm theo một cái nhún vai đầy vẻ chán ngán.

- Sao? Tidou nói gì mà lạ thế! - Mady kêu lên.

Tiếng Mady kêu lên khiến mọi người im bật, sững sốt. Mọi con mắt đổ dồn vào Mady. Ngay con Kafi đang lim dim gần đấy cũng phải ngẩng phắt đầu dậy, mắt mở to, tai vểnh lên nghe.

- Sao? - Mady hỏi lại, tay vỗ trán. - Chuyện gì mà kỳ thế? Toàn những lỗi chính tả?

- Đúng thế! - Tidou chìa ngay thư ra.

- Sai rồi! Các cậu mất trí hay sao thế? Các cậu quên là Guille luôn luôn dẫn đầu lớp về môn

Pháp văn à ? ... Tớ nhớ là năm thứ năm, Guille là cây chính tả của lớp.

- Thôi, đừng bực lên thế! - Tondou cười nói. Lỗi rành rành ra đây này... Có thể lúc ấy cậu ta vội.

- Vội gì cũng không đến nỗi đầy lỗi thế này được! - Mady vẩy vẩy lá thư - A! Có thể là những lỗi cố ý viết sai! Để báo cho chúng mình một tin tức gì đó!

- Ôi! Tớ nhớ ra rồi! - Đến lượt Bistèque kêu lên - Một lần Guille và tớ nói về chuyện viết thư mật, Guille bảo: "Nếu có lúc nào tớ buộc phải viết một bức thư mật, thì tin tức tớ muốn đưa là gồm các chữ hoa ở đầu mỗi câu trong thư..."

- ... Và có thể cả các lỗi chính tả! - Mady sôi nổi tiếp lời. - Chúng ta thử làm thế xem sao ?

Họ trải lá thư ra ngay trên cỏ và chụm đầu vào xem. Cả Kafi thấy lạ cũng cố lách, giúi mõm vào mảnh giấy.

- Xem các lỗi chính tả trước đã! - Mady đưa ý kiến - Lỗi gì mà thô thiển quá, a đánh thành

c, d thành g, x thành s... Không đời nào Guille lại mắc lỗi như vậy.

... Theo cách làm của Mady, họ ghép lại thành T.A.R.A.S

- Thế nghĩa là gì ? - Tondou thắc mắc hỏi.

- Chịu! Chẳng hiểu nó định nói cái quái quỷ gì. - Tidou trả lời, tay giơ lên về thất vọng.

- A! Hay là Tarass Boulba, của nhà văn Nga Gô-gôn ? - Bistèque, tay mê tiểu thuyết nhất bọn, phán đoán.

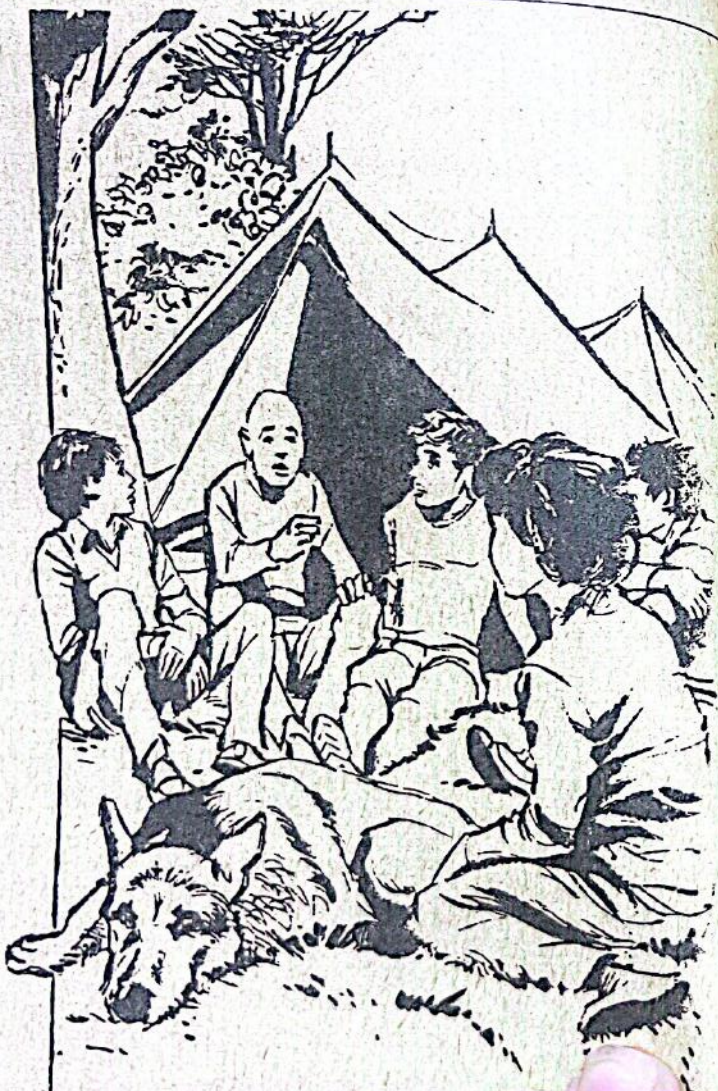
Cũng chẳng làm sáng tỏ được gì. Cả bọn ngồi im lặng, nghĩ nát óc vẫn không ra. Hay có thể đó là tên người, tên địa điểm, nhưng nghe lạ quá.

Chợt Bistèque kêu lên:

- À, còn cách thứ hai: ghép các chữ hoa đầu câu!

Cách này đơn giản nên chẳng mấy chốc họ xếp ngay thành MAYDAY.

MAYDAY! Thế là cái gì ? Trong lúc mọi người im lặng, bỗng rồi thì chợt Tondou "A" lên một tiếng, tay vô vô vào cái đầu trọc và cậu nói:

- MAYDAY. Đó là ký hiệu cấp cứu theo quy ước quốc tế của các phi công khi họ gặp tai nạn!... Điều đó có nghĩa là "Hãy cứu giúp tôi", cũng tựa như ký hiệu cấp cứu S.O.S!

Mọi người công nhận Tondou nói có lý. Nhưng quá lo sợ cho Guille nên mãi chẳng ai nói một câu. Cuối cùng Tidou lên tiếng:

- Đúng, đúng như thế. Guille gọi chúng ta đến cứu. Thư nó viết cho bác Hector không có gì đặc biệt, nội dung cũng giống như viết cho chúng ta, nhưng không có lỗi chính tả... Còn trong thư cho bọn mình, nó kêu cứu MAYDAY và thêm TARAS...

- MAYDAY-TARAS, toàn là điều bí ẩn! Mady than thở.

- Chắc chắn đây là một dấu vết để ta có thể dò tìm. - Tidou cả quyết.

- Hẳn thế rồi! - Tondou tán thành. - Guille bị bắt cóc, hay ít ra là bị lôi đi vội vã... Và tên bất Guille đã buộc nó phải viết hai bức thư kia để mọi người khỏi lo...

- Và bởi vì nó biết thế nào chúng ta cũng đến và chúng ta là những thám tử cừ khôi! - Gnafron nói thêm.

- Thế là rõ. - Tidou kết luận - Tên lạ mặt bắt gặp Guille đang nói điện thoại... nó bắt Guille cúp máy, viết hai bức thư rồi nó lôi Guille đi!

Mady đứng dậy. Con Kafi cũng bắt chước và giúi mồm vào bàn tay cô gái. Mady nói:

- Trước hết, chúng mình phải tìm xem Guille đã làm những gì từ khi đến đây. May ra có thể thấy dấu vết về Taras - tên người hay tên một nơi nào đó - hy vọng cái đó có một ý nghĩa gì...

Ba

Đi lòng Taras

Chỉ trong vài giờ, cái việc khá vu vơ có thể đưa đến nhiều giả thuyết này bỗng đột nhiên biến thành một thảm kịch. Mọi việc xảy ra dồn dập...

Ngay buổi chiều, những người bạn đồng hành có sự trợ giúp của Kafi, đã lập lại không mấy khó khăn lịch hoạt động của Guille trong thời gian cậu ta nghỉ ở Biệt thự Hoa Hồng và khám phá ra những người mà Guille đã gặp.

Qua lời kể của bác Héloïse, Mady đã biết được Guille đã dùng xe của bác Hector đi thăm nhiều nơi trong vùng. Guille đã thăm cảng đầu ở

Lavéra, Martigues và xung quanh hồ Berre. Đôi khi Guille đi cả sau bữa ăn tối hoặc lên buồng nghỉ sớm, khiến bác Héloise phải nghi là liệu hẳn có chuồn qua cửa sổ để ra ngoài không, vì có một tối bác gọi mãi mà không thấy hẳn thừa.

Buổi chiều, Tidou và Tondu dẫn Gnafron và Bistèque ra thăm Martigues. Còn Mady, cô hơi mệt, muốn ở lại nhà. Bốn cậu say sưa ngắm nghĩa, người thì lần đầu, người lần thứ hai, chiếc cầu cạn có xa lộ vắt qua và chiếc cầu quay trên kênh lớn, và sau khi thăm một số cảnh đẹp khác, các cậu đến trước quán Pénélope. Có cái gì đó ở đây đã đặc biệt kích thích trí tò mò của Tidou từ khi cậu ta thấy tên Pénélope được viết trong mảnh giấy của Guille. Nhưng nhìn vào thì thấy cũng bình thường như mọi quán khác: người bán hàng đi lại, mấy ông khách ngồi nhấm nháp ly rượu hay chơi bài lơ đãng... Cũng có mấy mặt đáng khả nghi: tóc đen quăn tít, da xỉn, mắt đen, để râu cằm hay râu mép với cái mũi to bự khoằm lại như mỏ diều hâu... trông có vẻ tương cướp lăm, nhưng khi Tidou xấp lại gần nghe thì qua giọng nói cũng như chuyện họ nói với nhau, cậu

thấy ngay đây là các công dân hiền lành, đáng kính của Martigues.

Tóm lại là vẫn chưa đi đến đâu, việc Guille mất tích còn hoàn toàn bí ẩn.

Bữa tối, chỉ một mình bác Hector thao thao bất tuyệt, đặt ra câu hỏi rồi lại tự trả lời, May lắm Tidou mới xen vào được một vài câu. Mọi người như tránh nói đến Guille, bởi theo bác Hector, vụ việc coi như đã được giải quyết. Tất cả chỉ là một chuyện "trốn nhà", không hơn không kém!

Sau khi xem xong phim về những tên cướp biển, bác Hector bật tivi sang kênh khác, có môn dân ca mà bác Héloise rất khoái. Nhưng vừa nghe được vài giai điệu thì một hồi chuông điện thoại vang lên.

- Alô! - Bác Hector gầm lên - Sao? Nói bé đi à? Tại tivi đấy! Khoan, đợi tý!

Bác ra hiệu cho bác gái vặn nhỏ tiếng rồi tiếp tục nói:

- Sao? Thế bảo tôi biết làm gì!... Nó lại gây chuyện rắc rối à, cái tên Taras ấy... Chà! Vẫn lại

là nó!... Hoàn toàn say à?... Tôi phải đến tìm nó, bởi nó là bạn hầu của tôi?... Sao?... Nếu không ông sẽ tống nó vào... nhà đá?... Ôi, thằng Taras khốn kiếp! Mày sẽ được no đòn! Được, được, tôi đến ngay!

"Taras!" - Tidou đưa mắt nhìn các bạn, miệng khẽ nhắc lại cái tên đầy bí ẩn đó.

*

- Vậy là nó đấy, tên Taras! - Tidou thì thầm trong khi bác Hector ra gara lấy xe. - Và là bạn của bác Hector. May mà chúng ta không nói một tí gì với ông!

- Không thể ông ấy lại dính dáng vào chuyện Guille mất tích! - Bistèque khẽ kêu lên.

- Ủ, ít có khả năng đó. - Tidou công nhận. - Taras chắc chỉ là bạn của ông ấy, thế thôi chứ không hơn... Nhưng cẩn thận, ông ấy kia kìa!

Sau khi nhận được cú điện thoại của một viên cảnh sát, bác Hector quyết định đến gặp Taras,

lúc này đang say xỉn và vừa gây ra một vụ lộn xộn ở quán bar.

- Tụi cháu có thể đi cùng bác không ạ? - Tidou chớp cơ hội đề nghị.

Bác Hector ngoảnh lại, nhìn Tidou vẻ ngạc nhiên rồi bác phá lên cười:

- Được chứ, tại sao không? Nhân tiện, cháu làm một cuộc dạo chơi nho nhỏ... và có dịp phát ngáy với bọn sâu rượu! A, cái tên Taras! Thôi, đi nào! Ai đi với ta đây?

Tidou chọn Tondu cùng đi. Bác Hector lùi xe ra cổng - một chiếc Fiat bốn chỗ ngồi. Được một đoạn, bác bắt đầu vui chuyện:

- Taras chỉ mỗi tội nát rượu chứ hần tử tế hơn khối người. Hần người Nam Tư hay Anbani gì đó. Vợ ở lại quê, không chịu sang đây, nên những lúc nhớ nhà, hần thường chui vào quán say sưa bí tỉ...

- Thế Taras ở gần nhà bác à? - Tidou dò hỏi.

- Hần có đến bốn, năm chỗ ở, anh chàng kỳ cục ấy! Một căn buồng tồi tàn ở Martigues... Ngoài ra hần còn có một cái mọ, vừa có chỗ ở,

vừa kiếm thêm dăm ba xu phụ cho việc chính. Đó là trông coi cái biệt thự cho các chủ nhà chỉ đến trong những ngày nghỉ... Thỉnh thoảng, hẳn đến ngủ ở đây như nhà bên cạnh ta, hay xa hơn là một biệt thự đẹp của một người Marseille ở Thung lũng Đại Bằng.

- Taras làm gì, làm ở đâu, thưa bác ?

- Có một thời gian ở nhà máy lọc dầu ở Mède... Rồi lại nhảy sang chỗ khác... Tay này khá ngông, thích thì làm, không thích thì bỏ... Khi nào có chuyện gì không ưng ý là hẳn lại nốc rượu, có lần nện cả đốc công, cấm có sợ ai. Bây giờ hẳn đang lái xe təc, lúc làm lúc không thì phải...

Xe ba bác cháu vượt cầu Jonquières, qua Đảo, vượt một cầu nữa rồi chạy xuống cảng Bắc, chỉ cách quảng trường mà Tidou đã biết vài bước chân.

Đến đây, họ xuống xe. Trong khoảng tranh tối tranh sáng, họ nghe thấy những tiếng kêu la từ quán ba vọng lại.

"Quán Pénélope", Tidou chẳng lạ gì nữa.

Trước quán, xúm xít một đám đông. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng la... âm ĩ như đang họp chợ. Giữa đám đông, ông cảnh sát trưởng và một viên cảnh sát phải vất vả lắm mới xốc nách được một tay to lớn rõ ràng là đang say chẳng còn biết trời đất.

Hai nhà chức trách hình như không biết nên xử sự như thế nào với tay say rượu: tống hấn vào nhà giam hay bỏ mặc hấn ở đây! Mọi người quây chặt hai viên cảnh sát.

- Nào! Giãn ra, giãn ra! - Viên cảnh sát kêu lên.

Bông Taras - phải, chính gã - giằng tay ra như muốn vùng ra khỏi đám đông. Hai nhà chức trách vội túm lấy Taras, sợ hấn lại nổi máu lên hành hung mọi người, nhưng không, hấn chỉ đứng cười, một cái cười có vẻ hận đời, rồi hấn ngả đầu tựa vào vai viên cảnh sát, khiến mọi người cười ầm lên.

Bác Hector rẽ đám đông, bước vào:

- A! Ông đây rồi! Sao ông còn nhớn nhợ mãi?
- Cảnh sát trưởng trách móc.

- Thì cũng phải có thời gian để di chứ! - Bác Hector đáp lại. - Thế nào, hấn uống bao nhiêu rồi?

- Mười một ly! - Chủ quán trợn trừng trợn trạo xen vào.

- Không nên cho hấn uống nhiều thế! - Bác Hector đập lại chủ quán rồi quay nói với Taras - Thôi, ta sẽ đưa anh về.

Đột nhiên Taras bừng tỉnh và nhận ra bạn quen. Anh ta vùng khỏi tay viên cảnh sát, đứng phắt dậy, lảo đảo, tay buông thõng rồi ngẩng mặt nhìn trời đêm, anh bật khóc nức nở.

- Không tồc đối với ta! - anh rên rỉ - Nhưng ta sắp giàu... rất gi-à-ầu... Bạc triệu đấy... và ta sẽ đến đây đập phá tuốt...

- Đồng ý, đồng ý! - Bác Hector gật đầu - Nhưng trong khi chờ đợi, anh hãy theo ta về nghỉ.

Bác Hector nắm tay kéo Taras ra xe. Tidou và Tondou bước theo và sau lưng các cậu là hàng chục người vẫn còn xúm xít, buông ra những lời bông đùa, trêu ghẹo.

- He! Taras! - một kẻ nào đó nhại giọng Taras - Khi nào cậu gi-à-ầu, cậu sẽ da-ãi chúng tớ một ch-à-ầu chứ?

Đáp lại, Taras càng khóc to, mặt đầy nước mắt.

- Này! Nhìn xem! - Tidou huých khẽ bạn. Không phải ai cũng cười cả đâu nhé... Nhìn bên trái ấy...

Quả thực, trong số khách quen của quán Pénélope, chủ yếu là dân đánh cá, người buôn bán nhỏ hoặc thợ nhà máy, hai cậu nhận thấy có ba người trông vẻ khác hẳn những người nói trên và hình như họ không thích thú gì cái trò trêu trọc của đám đông.

Người thứ nhất to con ăn bận kiểu thể thao: quần trắng, áo dệt kim cổ lọ, giày bấtkết. Hai người kia ăn mặc khác hẳn. Một người mặc áo vét tông xám, đeo cà vạt và đội mũ cát-kết da loại sang. Người còn lại áo vét vàng, nơ bướm và mũ dạ. Cả hai đều đi giày đen, mũi nhọn hoắt. Cầm bạnh lại, hai hàm răng nghiêng chặt, tay thọc túi quần, bộ ba này đứng nhìn cảnh lộn xộn do Taras gây ra, không một người nào nói một câu.

Bất thần, Taras giăng tay khỏi bác Hector và hét lên:

- Tao sẽ gi-ê-ét tuốt! Những đứa đã làm tao khốn khổ...

- Bình tĩnh! Nào, nào... - Giọng bác Hector khẽ khàng nhưng kiên quyết - Lên xe, lên xe đi...

Ấn được Taras vào ghế trên của xe thật không dễ dàng chút nào. Hấn la hét, dọa dẫm, tay chân quây dập lung tung. Vất vả lắm bác Hector mới sắp được cửa. Tidou và Tondou ngồi hàng ghế sau.

- Tôi rất đa-au khổ! - Taras rên rỉ - Bác sao bi-ê-ét được!

Vừa quở mắng ầm ĩ, bác Hector vừa phóng xe lao vào con đường chạy ngược tuốt lên đỉnh đồi. Tidou và Tondou ngồi phía sau sợ xanh mặt nhưng không ai dám nói một câu.

Đương nhiên là hai cậu cảm thấy hài lòng vì đã biết được cái tên "Taras" bí mật mà Guille viết trong thư là ai. Nhưng hai cậu vẫn không sao đi đến chỗ hình dung được Taras - một con người đáng buồn cười - lại có thể, nói là một tên bất cộc đáng sợ còn khó chứ đừng nói là một tên cướp. Tuy nhiên thư của Guille đã ghi tên hẳn rành rành ra đấy. Vậy phải tìm hiểu xem Guille định ám chỉ gì?

Xe bắt đầu xuống dốc, đi về phía biển. Đồi chỗ có ánh đèn le lói. Bóng rặng thông hiện lên.

Bác Hector lái vào con đường Flots-Bleus và dừng xe trước nhà.

- Anh xuống chứ? - Bác hỏi Taras - Có muốn bà Héloise pha cho một tách cà phê đặc không? Hay về nhà... nhà cạnh đây ấy?

- Cà phê? - Taras lẩm nhẩm.

Taras loạng choạng bước xuống xe, quay lại để sập cửa thì thấy mình đối mặt với hai cậu bé lúc ấy cũng xuống xe.

- Ai thế này? - Chỉ ngón tay còn run rẩy về phía hai cậu, Taras hỏi.

- Các bạn của cháu ta... Chúng đến đông... trong khi thằng quý tử quý tôn của ta chuồn mất.

Taras cố nhận mặt hai cậu trong bóng tối rồi lảo đảo bước vào nhà, bác Hector xóc nách, đi qua vườn rồi ngã sập xuống khi định bước lên bậc thềm.

*

Phải hai mươi phút sau, sau khi uống cạn bốn tách cà phê đặc xít, không đường, Taras mới có

về dần dần tỉnh lại. Anh ta thở phì phò nhưng nói đã cảm thấy khá khá.

Bác Hector có vẻ khó chịu khi Tidou và Tondou theo bác và Taras vào bếp. Nhưng hai cậu kiên quyết không rời Taras nửa bước. Cả Mady, Gnafron và Bistèque, lúc này đang gà gât trước tivi, cũng vào theo.

- Tôi sẽ không u-ô-ống nữa! - Taras thề thốt.

Và cuối cùng Taras cũng đứng lên được, tuy chưa vững. Cà phê đặc cùng với những nhận xét gay gắt của bác Héloise quả là hiệu nghiệm.

Taras loạng choạng bước ra cửa.

- Đi nghỉ chứ? - Bác Hector hỏi - Anh có muốn ta đi theo không?

- Không, không! - Taras lắc đầu.

Chợt Taras dừng lại, chăm chú nhìn bốn cậu bé và Mady, vẻ như bây giờ mới nhận ra sự có mặt của họ. Rồi bằng một giọng thông thả, tiếng đã bớt nặng, anh nói:

- Bây giờ tôi phải đến Thung lũng Đại Bằng...

- Ngay tối nay ? - Bác Hector kêu lên - không sợ muộn quá à ?

- Phải, phải. Ngày nào tôi cũng phải trông coi. Tôi sẽ ngủ ở đây...

- Đi chưa vững thế này, anh tưởng anh có thể đi xe máy hay lái ô tô được ư ? Anh sẽ gây tai nạn mất!

- Tôi phải...

Bác Hector đứng dậy:

- Được, ta sẽ đưa anh đi. Nhưng anh về bằng cách gì ?

- Ở đây đã có xe máy...

Trông khi Taras chào tạm biệt bác Héloise thì Tidou kéo các bạn ra khỏi bếp. Cậu thì thầm:

- Các cậu và Mady hãy mở to mắt nhớ! Hai chúng tớ sẽ đi cùng bác Hector và Taras... Ở nhà, các cậu hãy lục soát nhà bên cạnh...

Nói rồi hai cậu theo bác Hector đang đưa Taras ra xe.

*

Trong vài phút, họ nhô khỏi sườn dốc cây cối rậm rạp điểm loáng thoáng những biệt thự, leo lên đỉnh đồi đầy sỏi đá rồi bắt đầu xuống dốc đi xuống một thung lũng chạy ra phía biển.

Rồi ở bên phải, dưới con đường, họ trông thấy một ngọn đèn nhấp nháy giữa những bụi cây ngả nghiêng trong gió. Chẳng mấy chốc, ở đầu đường hiện lên một tấm bảng lớn trên có dòng chữ QUÁN RƯỢU NGOÀI TRỜI GERMAINE và vẽ một bàn tay chỉ hướng. Trong quán rượu vẫn đông người.

Bác Hector dừng xe. Taras đang thở phì phò, bị chúi ra phía trước. Bác bước xuống, vòng qua mũi xe, mở cửa bên. Cũng như lúc lên, phải vất vả lắm bác mới kéo được Taras ra khỏi xe. Nhưng lúc này Taras đã có vẻ khá tỉnh táo. Anh ta loạng choạng bước về cửa ghép bên cổng lớn đang mở toang.

- Đợi tý! Ta sẽ giúp anh! - Sải ba bước chân, bác Hector bước kịp Taras, nắm tay anh ta đưa đến cửa.

- Đưa khoá đây, - Gió đưa tiếng bác Hector tới chỗ hai cậu nghe rõ mồn một - Ta sẽ đi cùng

anh, dạo một vòng xung quanh nhà xem có ổn không rồi ta sẽ đưa anh về...

Cơn giận dữ của Taras nổ ra bất ngờ khiến Tidou và Tondou giật mình.

- Không! - Taras hét lên - Đừng thọc mũi vào việc của tôi! Ông đi đi!

- Nhưng ta...

Một tiếng đập khô khốc. Hai bóng người túm tay nhau.

- A! mày đánh à, tên man rợ! - Bác Hector hét to - Ta sẽ cho mi biết tay...

Nhưng không may cho ông. Chưa kịp cho Taras bài học thì hắn đã ra tay trước. Những tiếng đập huỳnh huých vang lên.

Bác Hector lùi lại vài bước và găm lên:

- Đồ man rợ! Hãy xoay sở lấy một mình! Ta đến tìm mi ở quán, lôi mi ra khỏi tay cảnh sát, dẫn mi về nhà và kèm mi đến đây... Thế mà mi trả ơn ta bằng quả đấm vào giữa mặt à!

Trong ánh trăng chột hế sau đám mây, hai cậu trông thấy bác đi ra. Bác nhún vai, lắc bảm chửi mắng rồi đột nhiên phá lên cười!

- A! Cái bọn ngoại quốc này, chịu chẳng hiểu chúng ra sao? Thôi, lên xe! Chúng ta về...

Tidou ngần ngừ trong tích tắc. Cậu nghe thấy Taras đang lần mò mở khoá, tiếng kim khí va vào nhau lách cách. Rồi cậu nhanh chóng quyết định, không kịp hỏi ý kiến Tondou vì cậu chắc bạn sẽ tán thành:

- Nếu không làm phiền bác, - Tidou lễ phép thưa - thì xin phép bác cho chúng cháu về sau. Trời đẹp quá, chúng cháu muốn đi bộ về nhà...

- Cuộc bộ? - Những gần bốn cây số, lại giữa ban đêm? Các cậu có điên không đấy?

- Dạ, phải, - Tondou tiếp lời bạn - Chúng cháu muốn đi một chút cho đỡ cuồng cảnh, và... hít thở không khí trong lành!

- Ôi! Lay Đức Mẹ! - Bác Hector không biết nên cười hay nên tức - Chủ nhật này ta phải dâng Đức Mẹ một cây nến để tạ ơn Người đã cho ta... chỉ một đứa cháu, chứ dăm ba đứa như bọn các cậu thì ta hết chịu nổi. Nhưng thôi, các cậu được tự do, ta không dám giữ. Chỉ nhắc các cậu phải

coi chừng bọn lưu manh, trấn lột và lúc về nhà đừng làm mọi người thức giấc.

*

Tiếng máy xa dần. Nấp trong một cái hố cỏ mọc kín, Tidou và Tondou theo dõi Taras. Đang mãi đánh vật với cái khoá ngoan cổ không chịu mở, chắc hẳn chẳng hay biết gì cả.

- Cậu có nghĩ là hắn điên không ? - Tondou khẽ hỏi.

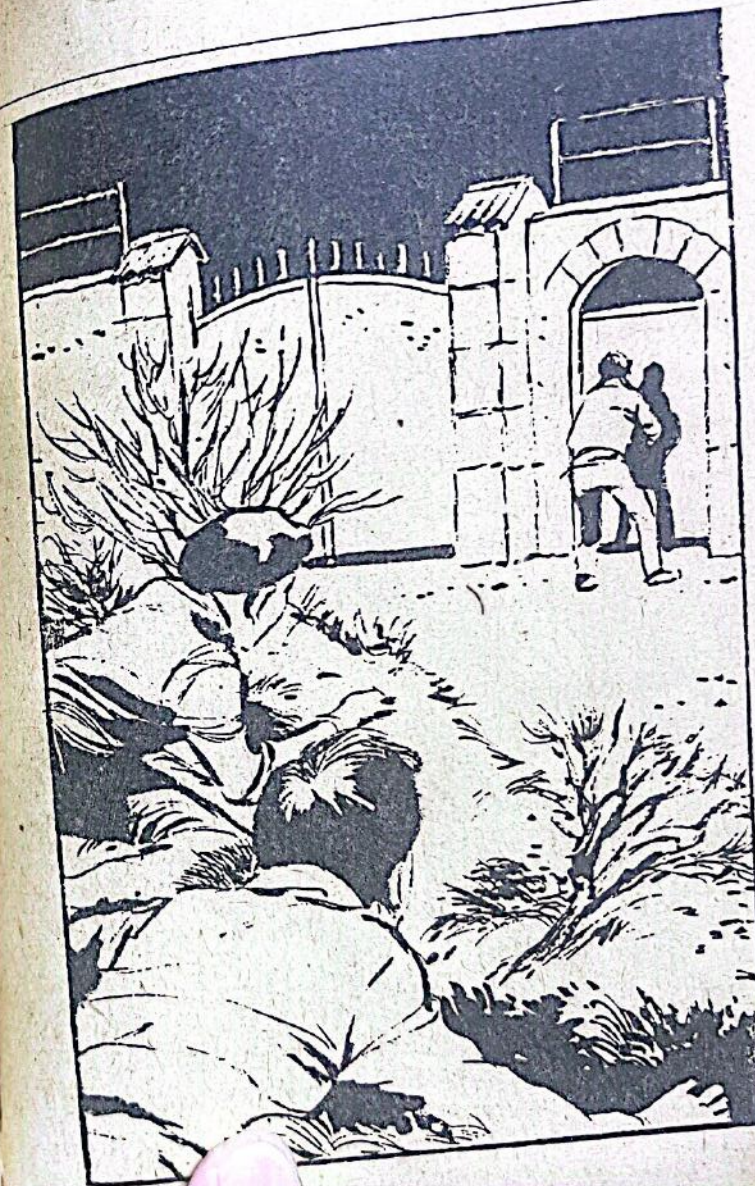
- Chả biết. Nhưng khùng là cái chắc...

- Hắn đến đây làm gì ?

- Theo hắn nói thì xem mọi chuyện có ổn không... Hắn được thuê coi nhà mà... Phải hỏi xem nhà này của ai...

- Suyt! Hắn đã mở được khoá!

Cửa sắt sập lại đánh sầm một cái, trong đêm tĩnh lặng nghe to như pháo nổ. Sau bức tường vắng ra tiếng Taras chửi rủa, chắc cặp quàng lại đá phải cái gì đấy.

- Ta ở lại đây lâu à ? - Tondu hỏi.

- Tôi cũng không biết. Chỉ biết một điều là Taras dính dáng vào vụ Guille mất tích. Vậy chúng mình phải bám hắn không rời một tấc và hắn có thể dẫn chúng ta lần ra manh mối.

Hai cậu im lặng. Trong đám cỏ dại, tiếng dế vang lên rền rĩ. Trong nhà, đèn trên gác bật sáng và bóng Taras thấp thoáng qua cửa sổ.

Lại im lặng một hồi lâu. Từ quán rượu đèn còn sáng vẳng sang tiếng chó sủa.

- Hắn tắt đèn rồi! Chắc sắp ngủ. - Tondu thì thào.

Hai cậu đợi thêm vài ba phút nữa và đúng lúc nhóm dậy định đi thì cánh cổng sắt rít lên... Taras hiện lên trong bóng tối, chậm chạp lê bước trên con đường sang quán Germaine.

*

Mặc dù mệt bã người sau một ngày bận rộn, Mady vẫn không ngần ngại thực hiện nhiệm vụ dò xét nhà bên cạnh mà Tidou giao cho. Nhưng

trước hết phải "cầm chân" được bác Héloise. Không thể một lúc đi cả ba người bác sẽ sinh nghi, cô cử Gnafron và Bistèque mang theo đèn bấm sang "trình sát" trước, còn cô ở lại trò chuyện cùng bác Héloise, đợi đến lúc bác Hector trở về rồi sẽ tính sau.

Cô khéo léo dò hỏi bác Héloise về Taras nhưng chẳng biết gì hơn ngoài một câu chuyện mù mờ về giấy phép cư trú và thẻ lao động - bị mất hoặc bị từ chối không cấp gì đó bác Héloise không biết rõ - và chuyện Taras không xin được phép cho vợ sang Pháp. Theo bác Héloise, có lẽ vì lý do đó mà Taras sinh cái kinh buồn chán rồi đâm ra rượu chè.

- Hắn ta khá kỳ quặc. - Bác Héloise kết luận - Nhưng lại rất tử tế, sẵn sàng giúp đỡ người khác... Bác Hector có giúp hắn vài việc và Taras tỏ ra rất biết ơn... Đấy, cháu xem, gần như ngày nào Taras cũng sang đây giúp hai bác làm vườn... và còn ối việc khác nữa... Hai bác xem Taras như người nhà nên còn giao cả chìa khoá nhà cho hắn ta nữa kia đấy...

- Guille có biết hẳn không, hả bác? Và có chuyện trò gì với hẳn không?

- Hình như có... À, bác nhớ ra rồi, có một hôm bác nhìn thấy Guille đứng trong vườn bên cạnh...

- Cảnh Taras?

- Này, tại sao cháu lại hỏi những chuyện ấy?

- Tại bạn các cháu bỗng dưng mất tâm mất tích. Chúng cháu muốn tìm hiểu trước khi biến đi một cách vội vã như thế, Guille đã làm gì và có thể gặp những ai?

- Ôi! Các cháu không nghi Taras đấy chứ? - Bác Héloise kêu lên sợ hãi, hai tay đưa lên ôm má.

- Không; không, chúng cháu chỉ muốn biết vừa qua Guille đã làm những gì thôi...

Ngừng một lát, Mady quyết định nói thẳng:

- Bác Hector nghi là Guille trốn nhà. Cả ông cảnh sát trưởng cũng vậy... Nhưng chúng cháu nghĩ khác: Guille đã bị bắt cóc, đã bị cưỡng bức lôi đi!

- Nhưng tại sao? Nhà ấy lấy dâu ra tiền, bố nó kiếm chỉ vừa đủ ăn!

Đúng lúc ấy, có tiếng xe chạy vào gara và lát sau bác Hector bước vào phòng. Vừa trông thấy hai bác cháu, bác đã cười nói oang oang:

- Máy thằng trẻ ấy, chúng diên mất rồi! Xe không muốn đi, lại muốn cuộc bộ cho đỡ... cuồng căng!

- Má ông làm sao thế kìa? - Bác Héloise hỏi, giọng dò xét.

Bác Hector sờ má; cú dấm của Taras còn để lại một vết tím bầm:

- Có sao đâu, Taras va chạm tí ti đấy mà...

- Tên vũ phu! Đồ khốn kiếp! Dám đánh ông thì thật khốn nạn hết chỗ nói! - Quên tất cả những điều tốt mà bà vừa khen ngợi Taras, bác Héloise gầm lên.

- Thôi, thôi, đừng ầm ầm lên! - Bác Hector can - Thế đã ăn nhầm gì. Hồi làm ở cảng Joliette, tôi còn chịu được những cú đòn ác gấp mấy ấy chứ, thế mà tôi có chết đâu... Tại cái lần ở Djibouti, một mình tôi địch với...

- Đẹp mấy cái trận dấm đá cũ rích của ông lại! - Bác Héloise bật cười và cắt ngang, khiến Mady tưởng sắp phải chứng kiến một trận, lời đình giữa hai ông bà thở phào nhẹ nhõm - Thôi, khuya rồi, hai bác cháu đi ngủ cả đi.

- Chúc hai bác ngủ ngon. - Vừa nói xong, Mady đã vội lên ra vườn.

*

Gập mình xuống, có lúc gần sát đất, Tondou bám gót Taras, bước nhẹ nhàng như mèo săn mồi. Có lúc cậu dừng lại núp vào một bụi cây, đứng im không nhúc nhích. Nhưng cẩn thận thế thôi chứ lúc ấy mặt đầu trăng đã sáng được một lúc, Taras vẫn chẳng nhận biết được gì cả, bởi tiếng sỏi lạo sạo dưới chân hắn ta đã che lấp mọi tiếng động khác.

- Bám chắc hán nhé! - Tidou dặn - Còn tớ sẽ tìm cách lên vào trong nhà... Nếu không được, tớ sẽ gặp lại cậu...

Tondou bám sau Taras khoảng hai chục mét. Chợt Taras trượt chân ngã sóng soài trên quãng đường dốc. Hắn nhồm dầy, tuôn ra một tràng những câu chửi rủa. Đúng lúc ấy, một bàn tay đặt nhẹ lên vai Tondou và giọng Tidou thì thầm:

- Tiếc thật, cửa đóng cả rồi! Xem kìa, hán ra quán phải không?

Quả vậy, Taras đang bước về phía ánh đèn đang lấp ló sau những hàng cây, toả xuống từ một ngọn đèn treo ở một sợi dây bắc ngang qua một khoảng đất, trên kê một số bàn ghế sắt. Gần đó là một căn nhà chìm trong bóng tối.

- Hé! - Taras gào lên - Hé! Germaine!

Hắn cứ gào cho đến khi cửa sổ trên gác phải mở ra và một bóng người to béo xuất hiện trong ô cửa sáng ánh đèn. Một con chó buộc ở đầu dây xích dữ sủa vang.

- Taras? - Bóng người quát to - Mi điên không đấy? Mi làm ta giật mình thức giấc giữa đêm hôm khuya khoắt thế này mà không biết xấu hổ à? Có biết mấy giờ rồi không? Nhậu nhẹt gì bây giờ giữa lúc mọi người đang ngủ?

- Germaine! - Taras nài nỉ - Cho tôi ăn với...
 - Đồ bọm rượu! Mi tưởng giờ này còn ăn uống
 à ? Có say không đấy ? Đến gõ cửa tụi bạn mi
 ở Martigues có được không ?

- Cho ăn... cho ăn-ăn!... - Taras lại gào, hai
 nắm đấm giơ cao.

- Thấy Taras quá dữ dằn, người đàn bà hơi
 lùi lại có vẻ sợ, và Tidou, Tondou thấy bà rõ hơn:
 đó là một người đàn bà to lớn vạm vỡ, tóc dài
 đen...

- Mày làm Alfred thức dậy mất! - Germaine
 nói to.

- Ăn, cho ăn-ăn! - Taras tiếp tục đòi - Bánh
 mì, xúc xích!

- Chẳng có gì cho những tên vô tích sự như
 mày! - Người đàn bà quát lại - Có đường có ngõ
 nào thì xéo đi, thằng quý!... Khoan, khoan, đợi
 ta xuống...

Taras đến gần cửa quán rượu. Tidou và Tondou
 chuyển từng bước sau những bụi rậm mọc ven
 đường bám theo sau. Con đường này, ở phía xa
 lượn góc và chạy vào sân quai phải đường,

giữa hai gốc cây cặng tấm bạt, một chiếc xe đồ
 ở đó.

Cửa mở. Đứng ngay ở ngưỡng, Germaine đang
 tranh cãi cùng Taras, hấn ta được voi đòi tiên,
 ngoài bánh mì, xúc xích đòi lúc này, bây giờ lại
 gào thêm dăm bông, pho mát và cam tươi...

- Trời ơi! Dễ tuần nay mi không được ăn hả ?
 - Bà Germaine hết tướng - Thôi, có gì ăn này...
 Đợi ta một tý.

Phải mất một lúc Taras mới đòi được những
 thứ hấn muốn. Rồi thấy hấn quay ra, sau khi chào
 tạm biệt và chúc ngủ ngon rồi rít - lúc này giọng
 hấn có vẻ hồ hởi lắm. Cánh cửa đóng lại. Taras
 khật khưỡng vượt qua hai cậu bé, tay xách chiếc
 làn, theo đoạn đường dốc trở về nhà, bước vào
 trong và sập cửa.

Một câu hỏi nảy ra trong óc Tidou: Taras vừa
 no say ở Martigues khi này, sao bây giờ hấn lại
 đòi ăn ngay và mua lắm thứ thế ? Câu trả lời bật
 ra rất nhanh. Thì thâm vào tai bạn, cậu nói:

- Cậu hiểu gì không ? - Taras mua các thứ về
 không chỉ cho hấn, mà mua về cả cho "khách"!

- Germaine! - Taras nài nỉ - Cho tôi ăn với...
 - Đồ bọm rượu! Mi tưởng giờ này còn ăn uống à? Có say không đấy? Đến gõ cửa tụi bạn mi ở Martigues có được không?

- Cho ăn... cho ăn... - Taras lại gào, hai nắm đấm giơ cao.

- Thấy Taras quá dữ dằn, người đàn bà hơi lùi lại có vẻ sợ, và Tidou, Tondou thấy bà rõ hơn: đó là một người đàn bà to lớn vạm vỡ, tóc dài đen...

- Mày làm Alfred thức dậy mất! - Germaine nói to.

- Ăn, cho ăn! - Taras tiếp tục đòi - Bánh mì, xúc xích!

- Chẳng có gì cho những tên vô tích sự như mày! - Người đàn bà quát lại - Có đường có ngõ nào thì xéo đi, thằng quý!... Khoan, khoan, đợi ta xuống...

Taras đến gần cửa quán rượu. Tidou và Tondou chuyền từng bước sau những bụi rậm mọc ven đường bám theo sau. Con đường này, ở phía xa lượn góc và chạy vào sân quán. Phía phải đường,

giữa hai gốc cây căng tấm bạt, một chiếc xe đỗ ở đó.

Cửa mở. Đứng ngay ở ngưỡng, Germaine đang tranh cãi cùng Taras, hấn ta được voi đòi tiên, ngoài bánh mì, xúc xích đòi lúc này, bây giờ lại gào thêm dăm bông, pho mát và cam tươi...

- Trời ơi! Dế tuần nay mi không được ăn hả? Bà Germaine hết tướng - Thôi, có gì ăn nấy... Đợi ta một tý.

Phải mất một lúc Taras mới đòi được những thứ hấn muốn. Rồi thấy hấn quay ra, sau khi chào tạm biệt và chúc ngủ ngon rồi rít - lúc này giọng hấn có vẻ hồ hởi lắm. Cánh cửa đóng lại. Taras khật khưỡng vượt qua hai cậu bé, tay xách chiếc làn, theo đoạn đường dốc trở về nhà, bước vào trong và sập cửa.

Một câu hỏi nảy ra trong óc Tidou: Taras vừa no say ở Martigues khi này, sao bây giờ hấn lại đòi ăn ngay và mua lắm thứ thế? Câu trả lời bật ra rất nhanh. Thì thâm vào tai bạn, cậu nói:

- Cậu hiểu gì không? - Taras mua các thứ về không chỉ cho hấn, mà mua về cả cho "khách"!

Ai ? Tôi đoán là... Guille mà hắn đang giữ ở đây. May mà hắn còn nghĩ đến việc cho Guille ăn!

- Nếu đúng vậy ta phải báo cảnh sát!

- Suyt, khẽ chứ! Đành rằng tôi đoán Guille ở đây nhưng liệu có ai tin không ? Cảnh sát ? Bác Hector ? Và lại chưa chắc Taras đã đầu trò trong vụ này. Có thể đằng sau hắn còn những tên khác... Báo cảnh sát, ta sẽ đánh động và hùt bọn chúng mất!

- Thế làm thế nào ?

- Tiếp tục theo dõi. Và lúc nào Taras vắng mặt, ta sẽ lục nhà hắn ở Sausset và nhất là ở đây.

Tondu lâu bầu có vẻ không tán thành. Im lặng trở lại. Chỉ còn tiếng đế rền rĩ kêu than.

Bốn

Người bị giam

Mọi người dậy muộn sau một đêm đầy biến động. Khoảng mười giờ sáng, khi các bạn trẻ vào bếp thì bác Héloïse đón tiếp họ với một vẻ mặt quàu quau.

- Ông Hector đã đi làm, - bác nói - và thế tốt hơn cho các cháu.... Bởi ông sắp như muốn nổi giận, giận một cách kinh khủng!

- Tại sao hả bác ? - Bistèque hỏi.

Bác nhún vai:

- Cứ nghĩ đi thì khác biết... Trước hết là việc Guille mất tích bắt đầu làm ông thực sự lo lắng. Sau nữa là những chuyện rắc rối hôm qua...

- Nhưng chúng cháu có can dự gì vào đây đâu! - Mady thanh minh.

- Đành rằng thế, mọi sự là tại Taras. Nhưng ông ấy cảm thấy các cháu như có điều gì lén lút muốn giấu ông... Như đêm qua việc nán lại ở Thung lũng Đại Bàng, mãi hai giờ khuya mới về. Các cháu đã làm ông thức giấc. Lúc ấy ông xuống bếp và nghe thấy các cháu kéo nhau ra vườn rì rầm bàn tán... đương nhiên ông nghi hẳn phải có chuyện gì. Và lại, đối với ông giấc ngủ là rất quý, các cháu nên tôn trọng!

- Ôi, chúng cháu vô ý quá, mong hai bác thứ lỗi cho - Tidou mỉm cười vội nói - Nếu làm phiền hai bác thì chúng cháu xin phép đi ở nơi khác...

- Không! Không! - Bác Héloïse, con người tính thật thà, mền khách, rớt rít xua tay - Đây là bác nhắc thế thôi. Có điều ông Hector nhà này đôi lúc hơi khó tính. Các cháu hiểu và thông cảm cho ông ấy.

Mười lăm phút sau khi ăn điểm tâm, cả bọn kéo nhau ra vườn sau đây lều để họp "hội nghị quân sự". Vừa mới họp, sóng gió đã nổi lên giữa Tondou và Tidou. Tondou thì muốn báo ngay cảnh sát. Còn Tidou thì ngược lại muốn tự mình điều tra trước đã, và, cũng như mọi lần, ý của Thủ Lãnh là quyết định.

Tối đến, Mady, Gnafron, Bistèque vượt qua khu vườn nhà bên cạnh và vào tới sát nhà. Họ tìm mọi cách để dò xét: gõ nhẹ vào cửa, khẽ gọi nhau, rọi đèn bấm vào hai cửa sổ... nhưng trong nhà vẫn tuyệt đối yên lặng. Họ lần đến cuối vườn, ở đây dựa vào sườn dốc là gara ô tô nhưng khoá kín. Ghé mắt qua kính một cửa sổ tròn, Bistèque nhìn thấy lơ mờ một chiếc ô tô đen, cũ kỹ, qua kiểu dáng có thể biết là một chiếc Peugeot. Một góc gara xếp đầy những hòm xiểng trên phủ bạt... Bỗng ba nhà "thám tử" giật bắn người khi nghe thấy tiếng nổ của một chiếc xe máy ào tới bên họ. Té ra trên đầu họ, cao hơn nóc gara, có một con đường chạy ngang qua: chiếc xe máy phóng trên con đường ấy!

Khoảng hai giờ đêm, tốp Tidou và Tondu đi "trình sát" biệt thự Đại Bàng cũng đã quay trở về. Một quá, sau khi nắm qua kết quả cuộc "tiềm nhập" của tốp bạn, hai cậu cũng lăn ra ngủ, cuộn mình vào trong chăn. Riêng Mady về phòng riêng trên gác. Trước khi đi ngủ, cô đứng trước cửa sổ ngắm cảnh vườn trong đêm, đầu óc vẫn vơ suy nghĩ về mấy câu "thơ" của Guille và chiếc "ôtô bí mật" mà Guille viết trong bức thư thứ hai gửi cho các bạn...

Sáng nay, cuộc "đột nhập" nhà bên cạnh chẳng có gì khó khăn. Taras từ nơi nghỉ đêm trở về bằng xe đạp - chiếc xe còn dựng ngoài vườn - và đến chín giờ, dùng xe máy đến nơi làm việc. "Đồn dịch" đã bỏ trống!

Căn nhà nhỏ của Taras chẳng có gì bí mật. Hẳn ta không buồn khoá cửa và chỉ đóng cổng vườn thông ra đường. Các thám tử nhí tìm không thấy có dấu vết gì lạ, ngoại trừ một cái gạt tàn đầy đầu mẩu thuốc lá Mỹ và một bao thuốc loại khác bỏ lăn lóc trên mặt lò sưởi.

- "Một mùi thuốc lá lạ thoảng trong đêm"....
- Tidou lầm nhảm câu "thơ", rồi nhún vai bước về phía gara ôtô.

Nhà gỗ thôi nhưng làm chắc, được gia cố thêm bằng những thanh sắt. Cửa khoá kín. Cũng như các bạn, Tidou ngó qua cửa sổ con và nhìn thấy chiếc Peugeot đen. Ngạc nhiên vì sao buồng kín mà nhìn rõ thế, Tidou ngẩng mặt lên và hiểu là nhờ có ánh sáng từ trên nóc lọt xuống qua một ô kính lắp trên mái nhà. Cậu trèo lên bức tường cuối vườn và từ đấy bám vào được dải cỏ chạy dọc theo con đường.

- Này! - Gnafron nhận xét - Cậu có thấy không? Người ta có thể vào bằng lối này!

Thực vậy, ngôi nhà lợp bằng tôn uốn có khoét một cửa sổ rộng lắp một tấm kính đánh dai bằng khung sắt. Một hàng rào cấm dọc trên tường ngăn không cho trèo lên mái nhà. Phải có Gnafron giúp Tidou mới trèo lên được. Nhảy qua khoảng cách hẹp giữa bức tường chống với ngôi nhà, Tidou thận trọng đi từng bước trên mái tôn và lần ra ô cửa. Cậu định nâng cửa lên nhưng không được; một thanh sắt đã chốt bên trong và chỉ có thể mở được cửa từ bên trong.

Tidou cúi xuống nhìn qua ô kính vào trong gara. Cậu thốt kêu lên:

- Kìa! Đồng hồm xiềng phủ bạt mà Mady nói đâu, tớ không trông thấy.

Đúng như thế, ngoài chiếc ô tô, trong nhà rộng không!

... Thế là mọi việc vẫn giậm chân tại chỗ. Vấn đề duy nhất trở thành nghiêm trọng là việc Guille mất tích. Và ngay cả khi nhờ có những thông điệp bí mật của Guille và một số dấu hiệu khác để lần theo vết của Taras thì thái độ của hắn ta cũng rất khó hiểu.

Đó là nhận định của cả nhóm khi ngồi lại với nhau để họp bàn. Thấy các bạn nghĩ nát óc không ra, Tondou sốt ruột phát biểu:

- Tớ thấy chỉ có một cách giải thích duy nhất là cái tên Taras này là tay sai của một băng đảng nào đấy! Chắc đang có chuyện rắc rối nên hắn ta lo, phát cuồng lên rồi nốc rượu vào...

- Ủ, cứ cho là thế, nhưng còn Guille? Cậu ấy can thiệp gì vào đây?

Câu hỏi treo to tướng trước mọi người nhưng vẫn chưa có lời giải.

*

Như đã bàn bạc, buổi chiều, họ đến biệt thự Đại Bàng.

Sau khi giấu xe vào bụi, họ men theo bức tường bao quanh nhà, cố không để những người đi ô tô trên đường cũng như khách trong quán ở phía dưới phát hiện. Nhưng chẳng mấy chốc họ đã nhận ra nếu không có thang hay dây, thì không tài nào có thể vượt được qua tường. Họ đành đứng bên ngoài la, gọi, thúc con Kafi sủa, nhưng nghe ngóng mãi chẳng thấy bên trong có lời đáp lại của người bị giam... mà họ hy vọng là Guille.

Đứng trên tháp canh cổ, được xây bằng những tảng đá lớn, Tidou, Tondou, Bistèque chăm chú quan sát. Gió mạnh từ trên cao không ngừng ào ào đổ xuống khiến mấy cậu đứng không vững. Các cậu lại gọi nhưng tiếng đã bị gió cuốn đi, tan biến vào thinh không.

- Thôi, tối hay mai lại đến vậy, - Tondou nói
- phải cố vào được bên trong.

- Phải bám chặt Taras! - Tidou bác lại - Mọi đầu mối bí mật là ở hân.

Trước khi ra về, các cậu còn cố gọi lần nữa, thúc Kafi sửa, song tất cả đều vô hiệu.

*

Về đến nhà khoảng sau giờ chiều, họ ngạc nhiên khi thấy Taras đang làm vườn cho bác Héloïse. Chỉ nhìn thoáng một cái, Taras lại cảm cúic vườn như không trông thấy các cậu, phớt lờ cả việc đáp lại lời chào của các cậu. Chiếc bludông của hân mắc ở cành cây gần đấy.

Sau bữa ăn tối, Bistèque và Tidou theo dõi nhà bên cạnh và lát sau thấy Taras đi xe máy ra cổng và rẽ theo đường đi Martigues. Chắc theo lời bác Hector nói hồi chiều, Taras đến quán Pénélope để xin lỗi. Ngay lập tức, hai cậu báo động cho các bạn rồi lên xe máy bám theo, dẫn cả con Kafi. Chỉ một phút sau, Mady, Tondou và Gnafron cũng phóng xe máy đuổi theo.

Đoàn xe bám Taras từ rất xa để tránh bị phát hiện. Taras đi khá thong thả, đi đúng bên phải đường. Vào giờ này không nhiều người qua lại nên tuy ở khoảng cách xa, các nhà thám tử nhí vẫn không lo không bám được mục tiêu.

Họ lên dốc, vượt ra khỏi rừng thông. Sau khi băng qua xa lộ, sắp tới những ngôi nhà đầu thị trấn, Tidou nhấn ga phóng nhanh để bám gần Taras. Bistèque phóng bên cạnh, đằng sau là con Kafi cố sải hết tốc lực đuổi theo.

Đột nhiên phía sau họ, một chiếc ô tô lạng lẽ trườn tới, nháy đèn xin đường và chỉ nháy mắt đã vượt qua. Đó là một chiếc ID màu đen bóng nhoáng.

Chiếc ô tô đến ngã tư chạy hơi chậm lại. Hai cậu bất giác nhấn ga đuổi theo nhưng chiếc ô tô đã nhanh chóng vượt xa. Đến chỗ rẽ ra cảng Alsace-Lorraine, hai cậu trông thấy nó lúc này đã chạy ngang với Taras...

- Ôi! Trông kìa! - Tidou kêu lên.

Chiếc ô tô đen bất thành lình chơi Taras một cú bạt má! Tiếng phanh rít lên rợn người và nó

dừng lại. Taras cũng nhanh tay nhưng không kịp. Húc vào dưới chiếc ô tô, xe máy của Taras đổ kênh. Trong lúc hấn loạn choạng cổ đứng dậy thì cửa ô tô bật mở, hai bóng người nhảy vọt ra và lao vào Taras.

Dưới ánh sáng một ngọn đèn đường ở xa rọi lại, có thể thấy hai tên này thuộc loại to con. Chúng quây Taras lại và quật ngã rồi cứ thế dấm đá, tay nện như chày máy. Taras cũng chống lại kịch liệt nhưng bị thất thế ngay từ đầu nên dần dần đuối sức.

- Ối! Ối! - Taras kêu lên và cố gắng vùng dậy.

Hai tên lại quật Taras ngã xuống, tay dấm, miệng hét:

- Chó mày biết tay bọn tao để chữa cái thói ba hoa! Khôn hồn thì ngậm cái mõm lợn của mày lại nếu không muốn bọn tao tính sổ!...

Chúng đánh Taras không tiếc tay, mỗi cú dấm, mỗi cái đạp lại kèm theo một câu chửi, một lời cảnh cáo. Taras chỉ còn kêu được "ối", "oái", lăn lộn trên mặt đất, ôm đầu, che bụng đỡ đòn...

- Kafi, tấn công đi! - Tidou ra lệnh, nhấn ga và chồm xe lao tới. Bistèque cũng phóng theo, miệng hét lớn: "Ngừng tay lại, ngừng tay lại!". Nhưng can thiệp thực sự có hiệu quả thì phải nói Kafi.

Như một con mãnh hổ, Kafi lao vào hai tên còn đồ, bắt chấp chiếc dùi cui một tên trong bọn chúng vùng lên, cắn vào chân chúng.

- Đồ chó ghẻ bẩn thỉu! - Một tên bị đau hét lên.

Hắn quất dùi cui vào lưng Kafi. Kafi buột một tiếng rên, cong người lại như để lấy sức rồi lại chồm lên tấn công. Nhưng hai tên đã vội vã nhảy vào ô tô, nổ máy và phóng đi như bay để lại đằng sau một đám bụi mù mịt.

- Ôi! Ôi! - Taras rên rỉ. Kafi cúi xuống, nhận ra hơi người quen. Tốp Mady, Gnafron và Tondu cũng vừa tới, kịp chứng kiến cảnh vừa qua.

- Hãy theo Taras! - Tidou bảo Tondu - Còn Bistèque và tớ đuổi theo ô tô.

Nói rồi Tidou và Bistèque phóng nhanh về bên cạnh, rẽ phải, đoạn mất hút.

Taras lom khom đứng dậy, vừa rên vừa chui rùa giận dữ, hai tay ôm sườn. Hấn cố nhấc chiếc xe máy lên. Kafi đứng cách hấn khoảng hai mét, lưỡi thè lè, thờ hỏn hển. Mady khê gọi Kafi và dường như hiểu ý cô, chú chó tinh khôn lùi lại lẩn vào bóng tối. Taras có trông thấy bọn trẻ và con chó không? Hay còn choáng váng vì trận đòn vừa rồi, đầu óc mụ mị của hấn chưa kịp nhận ra sự can thiệp của họ đã ít ra cứu cho hấn thoát khỏi gậy mấy cái xương sườn và đầy mình bầm dập thâm tím? Không ai biết, chỉ thấy hấn ngồi lên xe - may không bị hỏng - cố đạp cho nổ máy rồi loạng choạng phóng đi.

Cách đây vài trăm mét, Tidou và Bistèque đã thấy lại chiếc ô-tô lúc này đã dừng lại ở cảng Bắc, cách quán Pénélope không xa. Hai tên "đấm đá" sau khi "hoàn thành nhiệm vụ" đã vào quán giải khát.

Tidou và Bistèque chỉ đứng ở xa quan sát. Không dám vào quán vào một giờ hơi muộn, hai cậu nấp sau hàng rào cây chạy dọc một bên sân ngoài của quán.

- Vẫn mấy tên tối qua. - Tidou nói - Tớ đã nhận được mặt... ăn bẻ bánh bao, sơ mì trắng, nơ bướm...

Đúng lúc ấy, một chiếc ô-tô cảnh sát đến đậu sát vỉa hè. Ba người bước xuống, trong đó Tidou nhận ra ông cảnh sát trưởng. Ba vị cảnh sát bước vào quán, không trông thấy họ.

- Kiểm tra của cảnh sát! - Ông cảnh sát trưởng nói to - Xin các vị xuất trình giấy tờ...

Cùng với hai trợ tá, ông xem giấy tờ vài người, chủ yếu là mấy mặt ông thấy khả nghi. Rồi bắt thành lính, hai tay chống nẹ, ông quay ngoắt đến chỗ hai tên "đấm đá" - hai tên này từ lúc ông vào đến giờ vẫn điềm nhiên ngồi uống, coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Kia, kia! - Cảnh sát trưởng nói - Tôi trông thấy ai thế nhỉ!... A! Té ra là mấy ông bạn Marseille! Các "vị" định chuẩn bị phi vụ gì ở đây thế?

- Chào ông cảnh sát trưởng! - Một tên vờ khúm núm chào.

- Ông cho xem giấy! - Một cảnh sát viên nói.

- Khởi cần, - Cảnh sát trưởng gạt di - chắc hẳn giấy tờ mấy vị đây bao giờ cũng hợp lệ... Nhưng tôi muốn biết là các vị đến đây để làm gì ?

- Chúng tôi đang được nghỉ, thưa ông cảnh sát trưởng. - Một tên trả lời - Đạo vừa rời nhà máy chúng tôi phải làm việc nhiều quá, chắc ông hiểu..

- Tóm chúng lại chứ ? - Viên thanh tra cảnh sát đề nghị.

- Sao ? Tóm hai vị "dại ca" của băng đảng này lại làm gì cho mất công, rồi chúng ta lại phải nhanh chóng để họ ra về, có phải thế không, ông Victor và Toni ? Tư cách không chèn vào đâu được, có bảo hiểm xã hội đảng hoàng, chưa có tiền án tiền sự ngoài mấy vụ xô xát lật vật và thanh toán lẫn nhau không gây hậu quả nghiêm trọng vì chẳng có ai kiện cáo gì hết...

- Ông vu oan chúng tôi rồi, ông cảnh sát trưởng ạ. - Một tên cười, lộ đầy một hàm răng vàng - Nhưng chắc ông đùa chút xíu cho vui nên chúng tôi không dám giận ông... Mời các ông xơi thuốc?

Hắn chìa bao thuốc lá. Viên thanh tra giật lấy bao thuốc, lật các mặt để xem, đưa lên mũi hít rồi nói:

- Các ông có thể đi. Không phải thuốc lá lậu! Nói rồi viên thanh tra quăng trả bao thuốc, nhún vai và quay ra...

Thấy các viên cảnh sát sắp rời quán, Tidou và Bistèque vội rời chỗ nấp, nhảy lên xe phóng tuốt về nhà.

*

Sáng hôm sau, mấy nhà thám tử và Kafi quyết tâm đột nhập bằng được vào biệt thự. Lần này, họ chuẩn bị đầy đủ cả dây thừng, móc do bác Héloïse cung cấp.

... Điểm đột nhập - tức chỗ vượt tường - được chọn ở một nơi xa đường, phía sau vườn. Sau khi ngấm ngấm và lấy đà cẩn thận, Tondou tung đoạn dây lên: chiếc móc buộc ở đầu dây đã móc trúng lớp hàng rào dây thép gai. Được Tidou giúp đỡ,

cậu ta leo lên, đầu thò qua bờ tường, tay bám chặt cọc hàng rào dây thép.

Sau một lúc quan sát, cậu nói:

- Vắng vẻ lắm. Không có ai. Chỗ khác thế nào ?

Tidou bấm máy bộ đàm hỏi các "đài quan sát":

- Có gì không, Mady ?

Đứng trên tháp canh, Mady trả lời:

- Không, chẳng có gì... chỉ thấy mặt trời toả sáng và cỏ mọc xanh rờn... Ôi! Suyt! Chú ý! Một chiếc ôtô đang xuống...

Tidou đợi một lát. Khi tiếng máy đi xa, cậu gọi đài thứ hai:

- Ê, Bistèque ? Không có gì động tĩnh chứ ?

- Phía quán rất yên tĩnh.

- Chú ý theo dõi đấy. Hết việc!

Đến lượt đài thứ ba:

- Thế nào ?

- Có chuyện... - Gnafron trả lời - Một con chó đến quanh quần bên tớ... có vẻ dữ tợn lắm!

Quả vậy, qua máy Tidou đã nghe thấy tiếng sủa xa xa.

- Đi đến chỗ Gnafron đi, Kafi! - Tidou ra lệnh cho Kafi, đồng thời giơ tay chỉ hướng.

Chỉ vài giây sau, đã nghe thấy tiếng sủa đồng đặc của Kafi từ xa vọng lại.

- Ổn không, Gnafron ? - Tidou hét lên.

- Chúng nó đang cắn nhau... Khéo chúng làm xung quanh biết mất !

- Mặc kệ! - Tondou cau kính nói.

Từ này đến giờ đứng trên vai Tidou thò đầu qua tường quan sát vào bên trong, cậu ta bắt đầu thấy sốt ruột. Thế là cậu trèo hẳn lên, đặt được một đầu gối trên bờ tường, và chẳng báo cho Tidou biết, cậu hướng vào biệt thự hét toáng: Hu! Hu-u!

Ở dưới, Tidou tiếp tục gọi vào máy cho Mady: "Có gì không!" Và lần vào câu trả lời của cô: "Tôi chỉ thấy mặt trời chói lọi và cỏ mọc xanh rờn...", cậu sững sốt khi nghe thấy một tiếng nói khác:

- A! Chính các cậu, phải không? Không quá sớm! Đó là tiếng nói của Guille!

Năm

Chuyện xảy ra với Guille

Sống như một ông vua con trong một căn phòng ở tầng trệt của biệt thự Đại Bàng với đầy đủ tiện nghi: divăng mềm, đài bán dẫn, tủ sách, cổ bài... nhưng Guille đã phát ngấy lên rồi. Song tệ hại hơn là bây giờ thêm vào buồn chán còn nỗi lo ngày một lớn dần.

Thế nhưng các chiến hữu vẫn chưa đến và không biết có hiểu được bức thông điệp của cậu ta không?

Có một lần Guille đã hy vọng. Đó là chiều ngày thứ ba kể từ khi bị bắt; có một lúc Guille

nghe văng vẳng hình như có tiếng la, tiếng hú xen lẫn tiếng chó sủa gọi mình. Cậu vội lao ra cửa sổ - có chấn song sắt bít chặt - cũng gọi cũng hét đến hai ba lần nhưng rồi cậu sợ hãi dừng lại, nghĩ rằng có lẽ không phải các bạn mình... Và tiếng chó sủa vừa rồi có thể không phải Kafi mà là một con chó khác thỉnh thoảng tới đến vãn lượn lơ quanh dây sủa trắng.

Cậu cũng đã bấm máy bộ đàm thử gọi nhưng không một ai trả lời!

- Ở với ta thì chẳng có gì nguy hiểm, - Sáng nay khi mang cơm lại cho cậu, đây một khay thức ăn, tên "gác ngục" nói - ta là một người tốt! Nhưng nếu bọn chúng mà biết thì hãy coi chừng! Không được để ai biết mày ở đây, hiểu chưa!

- Nhưng lúc nào thì ông thả tôi ra? - Guille hỏi.

- Khi không còn chuyện gì nữa! Mày sẽ đi và không được hé răng với ai, hứa chứ? Bọn chúng cực ác...

Đối với người bắt mình, Guille cảm thấy không sợ. Hắn có vẻ kỳ cục hơn là ác và hình

như đang có điều gì phải lo nghĩ. Tối hôm đến đây hán hã còn nửa tỉnh nửa say, nói những câu khó hiểu - Lúc dọa nạt, lúc hứa hẹn - và như người lên cơn thần kinh, khóc như mưa như gió, rồi sau đó bất chợt lại vùng lên hăng hái, phấn chấn...

- Ta sẽ gi-à-ầu! Cực gi-à-ầu!... Nhưng...

Tóm lại, Guille cảm thấy hán đang bí bức, bị dẫn dắt bởi một sự việc nào đó mà chính hán cũng chỉ cảm nhận lơ mờ.

Rất khuya hôm ấy, khi thấy hán về muộn, mặt mũi thâm tím, Guille đoán hán gặp chuyện không hay, bèn hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra với ông vậy ?

Nhưng hán không trả lời, chỉ lẳng lặng đặt khay thức ăn xuống bàn, lừ mắt nhìn Guille rồi nói:

- Hai ngày nữa, ta sẽ thả mi... Hãy ở yên đây, đừng lộn xộn...

- Các bạn tôi đến rồi à ?

Hán không trả lời, lặng lẽ quay ra vừa đi vừa lê chân. Tiếng khoá xoay trong ổ. Đêm yên tĩnh

trèo lên ngôi nhà, chỉ thỉnh thoảng có tiếng xe chạy dưới đường vọng lại và tiếng chó sủa mà Guille đóng tai nghe, cố nhận ra xem có phải tiếng con Kafi không ?

*

Sự việc tưởng chừng như không có gì. Đêm thứ ba nghỉ tại nhà bác, trời nóng, Guille mở toang hai cửa sổ rồi nằm xoài trên giường, đèn cũng không buồn bật.

Bất chợt có mùi thuốc lá thoảng vào phòng, mùi thuốc lá của Mỹ, sợi vàng, thơm diếc mũi chứ không nặng và hăng hắc như thuốc lá Pháp, loại Gaulois. Nhưng Guille tò mò, không biết mùi thuốc lá từ đâu ra vì bác Hector không hút thuốc.

Thế thì có thể mùi thuốc từ vườn bay lên, từ ngôi nhà nhỏ bên cạnh có một người tên là Taras đang ở. Người này Guille đã gặp nhiều lần ở nhà bác, hoặc đến ăn sáng, hoặc sang làm vườn. Bác Héloïse nói ông ta còn có cả chìa khoá nhà nữa.

Guille đến bên cửa sổ. Nhà bên ấy không có một tí ánh sáng và chắc người hút thuốc đứng ở trong vườn, có thể khuất ở gần tường... Chợt ánh trăng loé lên sau đám mây... và cậu trông thấy khói thuốc bay lên và tiếp đó có tiếng người nói - tiếng đàn ông, khẽ thôi, nhưng trong đêm yên tĩnh cậu nghe thoáng được tiếng "Pénélope".

Tiếng người nói xa dần, cũng như mùi thuốc lá cũng bay hết. Chợt ở phía gara ô tô ở tít cuối nhà, có những luồng ánh sáng nháy nhót, như có ai đang chiếu đèn bấm. Cửa gara đã được mở. Guille chờ xe đi ra. Nhưng không, chẳng có gì hết... Song vài phút sau, trên con đường chạy sát gara - đường này cao ngang với nóc gara - một chiếc xe từ đâu tới xịch đỗ, nghe tiếng máy có thể đoán là một chiếc xe tải loại nhỏ. Rồi trên đường lại có ánh đèn bấm chiếu loang loáng... và trí tò mò của Guille đã bốc lên...

Bám hai tay vào bậu cửa, Guille thả mình rơi xuống vườn rồi rón rén bước tới cuối vườn leo lên bức tường thấp rồi núp mình trong đám lá cây, Guille trông thấy tấm cửa mở trên nóc gara

đã được lật lên và qua đó, hai người đang tuôn hàng khuôn từ xe vào kho...

Việc làm chỉ một loáng đã xong. Chiếc xe phóng đi và cánh cửa đã sập xuống.

Sáng hôm sau Guille quyết định mở cuộc điều tra. Để kiểm cố nhớ có ai bắt gặp, cậu mang bóng ra vườn chơi rồi giả nhỡ chân, cậu ta tung một cú sút vô lê khá mạnh khiến bóng bay sang vườn nhà bên.

Trèo lên tường, Guille gọi... nhưng không có ai trả lời. Nghe ngóng thêm mười phút cho chắc chắn, Guille co chân nhảy xuống vườn, vào tới gara. Cửa khoá! Trong lúc đang bí, Guille chợt nghĩ đến cửa sổ trên nóc, nơi mấy người tối qua đã tuôn hàng. Cậu leo lên mái, áp sát người xuống rồi bò như một con mối tới chỗ cửa sổ. May quá, cửa không chốt! Guille nhẹ nhàng nâng cửa rồi sau khi quan sát bên trong, cậu buông mình nhảy xuống đúng nóc ô tô...

Guille nhảy xuống đất rồi đến ngay chỗ một lô thùng, hộp xếp chồng đồng ở một góc gara... Cậu ta khéo léo mở một hộp ra coi thì bên trong

toàn là thuốc lá! Đúng tổ còn chuồn chuồn của một ổ buôn lậu! Bên phải lộ hàng, xếp gọn ghề một loạt hòm dài nhưng bề mặt khá hẹp có đánh đai sắt... Guille nhấc thử một hòm lên, rất nặng... Chắc không phải thuốc lá... Vậy nó là cái gì?

Guille xếp đặt lại những hộp đã dựng đến và nhảy lên nóc ô tô để chui qua cửa sổ vượt ra ngoài. Hơi mệt vì vừa rồi phải dùng sức nhiều, cánh cửa đẩy dưới lên lại khó nhưng cuối cùng cậu đã chui ra được... Sau khi đóng cửa lại, hắn theo đường cũ vượt qua tường trở về nhà. Và quyết định viết thư cho các bạn.

Trong khi chờ đợi các bạn đến, Guille theo dõi sát Taras. Buổi tối cậu dùng xe máy bám theo Taras tới Martigues, thấy hắn ta trò chuyện với mấy người ngó bộ không phải dân lương thiện ở quán Pénélope. Sau đó chúng kéo nhau tới một chiếc tàu - loại du thuyền nhỏ - đỗ ở bến chơi trên hồ. Và một sự trùng hợp kỳ lạ: tên chiếc du thuyền cũng gọi là "Pénélope"!

Sáng hôm sau, Guille lại mò sang gara. Lật cửa lên, bấm tay vào thành cửa cậu định nhảy

xuống nóc ô tô như lần trước, nhưng không ngờ chiếc xe đã chuyển chỗ, cậu rơi phịch xuống đất, may chỉ bị chồn chân mất một lúc... Lại có thêm những thùng thuốc lá mới, còn những hòm dài đánh đai sắt vẫn y nguyên... Guille sờ lên nắp capô ô tô: hãy còn hơi ấm ấm!... Chắc Taras đã sử dụng nó hồi sớm.

Chợt có tiếng chân người bước tới... Guille vừa kịp chui vào nắp dưới gầm ô tô. Cửa gara mở ra và cậu trông thấy hai cặp chân người: một, giày bát kết quần gin; còn một, giày đen quần là thẳng nếp.

- Vậy là hiểu rồi chứ? - Một tiếng nói - Chẳng khó khăn gì cả... tối thứ năm, mười giờ, mày chờ những hòm này xếp vào hầm tàu Pénélope... chìa khoá mày đã có rồi...

- Nhưng hòm này đựng những gì? - Tiếng kia hỏi lại.

- Không phải việc của mày, đừng chõ mũi vào. Dờ hờn nếu giờ chúng đấy. Nếu công việc trôi chảy, tao sẽ lo cho vợ mày sang, giấy tờ dàng hoàng và tiền vợ chồng mày xài không hết...

- Nhưng ngộ... nhớ... nhớ... bọn kia biết ?
Tiếng Taras áp ứng.

- Thì chúng nó sẽ cho mày đi dút, ông bạn già à! Vậy mày phải làm cho khéo để bọn chúng khỏi nghi ngờ... Máy tên tép riu làm ăn cò con ở quán Pénélope chắc không nghĩ mày dính vào phi vụ này đâu... Thôi, yên tâm đi.

Guille nghe thấy tiếng Taras lâu bầu rồi hần bước qua bước lại như xem xét cái gì đó.

- À! - Tiếng người lạ nói tiếp - Còn việc này nữa. Người ta sẽ hẹn mày ở Mairseille và giao cho mày một chiếc valy con... lúc ấy bọn tao sẽ phôn cho mày và bảo cho biết mày phải làm gì. Tao sẽ gọi về biệt thự Đại Bàng. Tối nào mày cũng ở đấy chứ ?

- Ừ, tất cả các tối... Nhưng mà...

- Không hỏi lời thôi! Các hòm vẫn ở đấy chứ ? Chúng vòng sau ô tô.

- Mày phải nhẹ tay với những hòm này. Nó hơi... dễ vỡ...

- Thế... thế... nó có nổ không ? - Tiếng Taras khàn khàn hỏi.

- Ừ, thỉnh thoảng. Nhưng đừng lo, không có vấn đề gì đâu! Tao sẽ phôn cho mày về chuyện những chiếc hòm này, rồi tối thứ năm, sẽ định mọi việc đầu vào đấy...

Thế rồi chúng đi ra. Đợi một lúc, Guille chui ra khỏi gầm xe, trèo lên nóc ô tô định bám tay vào cửa sổ để leo ra ngoài...

Giữa lúc Guille đang sắp sửa leo ra thì cửa gara bỗng mở tung! Taras hiện ra, dao lăm lăm trong tay!...

*

- Hoan hô! - Tidou reo lên - Chúng tớ cũng đoán là cậu ở đây... Sẽ giải thoát ngay cho cậu... Vẫn khỏe chứ?

- Khoẻ...

- Chúng tớ báo cảnh sát nhé?

- Không vội.

Tidou ngừng vài giây và ngược mắt nhìn Tondou về dò hỏi... Nhưng Tondou lặng thinh, tay vô vô trán.

Vẫn cầm máy, Tidou tiếp tục nói với Guille:

- Cậu điên à!... Sao? Không vội à? Nhưng cậu đang gặp nguy hiểm!

- Ở đây thì không. Taras không làm gì xấu đối với tớ... Nhưng nếu cậu báo cảnh sát, Taras sẽ bị tóm hoặc bị đồng bọn giết và ta sẽ không còn đâu mối để lần ra bọn kia!

- Tớ chẳng hiểu gì cả! - Tidou ca cẩm.

- Taras bị cưỡng bức làm... Bọn kia dọa giết hấn...

- Nhưng cả cậu cũng bị chúng đe dọa!
- Chúng không biết tớ ở đây đâu... Còn hơn thế, chúng còn không biết sự có mặt của tớ ở trong vụ này!

Chợt có tiếng Mady chen vào trong máy:

- Hoan hô Guille! Nếu không vội, cậu kể tóm tắt lại đi và sau đó cho biết bọn này phải làm gì?

Một cách ngắn gọn, không đi vào chi tiết, Guille thuật lại cuộc phiêu lưu của mình.

Kể đến chỗ bị Taras bắt quả tang ở trong gara, cậu dừng lại thờ.

- May mà cậu mang máy đi theo đến nhà ông bác, chứ không thì... Thôi, kể tiếp hết đi! - Tidou giục.

- Tớ tưởng mình đã đến giờ tận số! - Guille tiếp tục câu chuyện - Tay tớ còn đang bám vào cửa sổ thì Taras xuất hiện, tay cầm dao... Leo lên thì không kịp mà nhảy xuống cũng không xong...

Sau này khi phải kể lại pha gay cấn này, Guille đã mô tả nó một cách vừa bi vừa hùng và không quên... pha thêm dấm ớt...

- Mày có xuống không! - Taras quát - Không được làm ầm ĩ... Định dò la hả?

- Không, không, tôi đang đi chơi... thấy cửa sổ nóc mở nên tò mò vào xem...

- Nói dối! Mày định vào dò xét!

- Oan cho tôi... tôi chơi bóng... nhớ chân đá văng bóng sang vườn bên này...

Taras có vẻ vừa hung dữ vừa lo sợ, dường như việc bắt được tên do thám này cũng nguy hại cả cho hắn, cả cho cậu bé.

- Bọn chúng mà trông thấy mày thì chúng gi-ê-ét! - Hắn dẫn giọng nói - Mày đã nghe được hết cả rồi chứ?

- Tôi ấ à? Tôi có hiểu đầu đuôi ra sao đâu! Thuốc lá của các ông thì bạn gì đến tôi! Tôi sẽ không nói gì hết. Thề danh dự đấy!

- Xuống! Tao bảo mày xuống!

Taras xắn lại định tóm chân Guille. Trong cơn tuyệt vọng, Guille nhún mình, giật mạnh tay, du được lên cửa sổ và thoát ra ngoài. Taras nhảy với theo nhưng tóm hụt. Hắn tức tối gầm lên:

- Mày mà nói thì chúng nó giết!

Cảm thấy an toàn trên mái nhà, Guille tưởng có thể xem thường địch thủ. Ngó qua cửa sổ, nhìn thấy bộ mặt giận dữ của Taras gầm ghè ngược lên, cậu dọa:

- Bạn ta sẽ đến tối nay hoặc sáng mai! Ta đã viết thư kể hết cho họ biết rồi... Vậy ông hãy yên, chớ có lôi thôi!

Nói rồi Guille chuồn nhanh. Chỉ ba bước chân, cậu đã tới bức tường con, vượt qua, nhảy xuống vườn và chạy thẳng về nhà, mũi miệng thì nhàu thở. Đến lúc này, cậu mới thực sự cảm thấy sợ; tay chân cứ run bần bật. Cậu chui vào trong nhà, tin chắc có bác Héloïse ở nhà thì Taras chẳng dám đụng đến mình...

Nhưng Guille bỗng toát mồ hôi khi chợt nhớ ra sáng nay cả hai bác đều đi chợ Martigues! Thế là cậu nhao đến máy điện thoại, bấm số gọi Bistèque.

- Vậy là tớ gọi các cậu đến gặp. - Guille kể tiếp - Lúc ấy nói những gì, tớ không nhớ hết... chỉ biết là báo cho các cậu biết tớ đã phát hiện ra một vụ làm ăn mờ ám... Vì khi được biết Tidou và Tondou sẽ tới, tớ nhẹ cả người...

Guille ngừng lại một lát. Tondou lơ lửng bám vào tường thấy ê ẩm cả tay chân. Tidou phải ghé vai đỡ chân cho hắn. Bistèque cũng đang theo dõi câu chuyện trên máy. Còn Gnafron thì đã lại gần, quên cả nhiệm vụ canh gác!

- Bất thành linh, cửa bật mở - Guille lại kể - và Taras bước vào, phải thú thực rằng, lúc ấy hồn vía tớ lên mây! Hắn quát: "Bỏ máy xuống!" và nhảy xổ vào cúp máy... Chà! Kể cho các cậu từ nãy đến giờ tớ khô cả cổ... Này! Thế còn các cậu! Tìm ra được gì không?

Tidou nhanh chóng thuật lại cho Guille nghe việc cả bọn theo dõi Taras, hắn say rượu như thế nào, mấy cậu sục vào gara ra sao, Taras ném trận đòn chí tử và chuyện cảnh sát kiểm tra giấy tờ ở quán Pénélope...

- Nhưng cậu kể tiếp đi. - Tidou giục Guille - Chúng bắt cóc cậu như thế nào?

- À, thấy nguy tớ liền dọa Taras: "Tối nay các bạn tôi sẽ đến. Họ đã biết tôi đã phát hiện được chuyện gì của các ông..."

- Mày không đợi được đến lúc ấy đâu! Bởi tối nay mày sẽ phải biến! - Taras ngắt lời tớ và tớ hiểu ra hắn cũng không đến nổi dần như tớ tưởng!

- Thế còn chuyện hắn bắt cậu viết thư? - Mady hỏi - Tại sao cậu lại nhận?

- A! Giá mà lúc ấy cậu có mặt ở đấy thì cậu sẽ hiểu ngay! Hắn to lớn lại đang tức giận, dao cứ lăm lăm chĩa vào tớ, cậu bảo sao không sợ! Hắn bảo: "Khôn hồn nghe lời tao thì tao dễ yên, nếu không tao sẽ phải báo cho "bọn kia" biết và bọn ấy thì chúng không đùa đâu!"... Thế là tớ tương kế tựu kế viết bức thư kiểu "mật mã" ấy và tớ tin chắc các cậu sẽ hiểu và lần ra dấu vết tớ...

Từ hôm đó, Taras giam lỏng tớ ở đây... Nhà này là của một ông Zéphirys nào đấy, một tay xuất-nhập khẩu cỡ bự ở Marseille.

- Cậu trông thấy ông ta chưa?

- Chưa. Có bao giờ thấy bóng vía ông ta đâu... Nhưng tớ vẫn nghe thấy có tiếng người qua lại... Taras đã nhiều lần gọi điện thoại ở phòng bên. Hắn có cuộc hẹn vào ba giờ chiều nay, tại bãi đỗ xe Notre-Dame-de-la-Garde ở Marseille.

- Chúng tớ giải thoát cậu ra nhớ ?... Chính xác là cậu đang ở chỗ nào ?

- Tầng trệt, phía Bắc. Nhưng đúng là một nhà tù thực sự đấy: tường dày, cửa sổ lắp chấn song sắt...

- Chúng tớ sẽ cố... Đồng ý không ?

- Không! Không! Bây giờ thì chưa nên! Tốt hơn là hãy bám chặt Taras và chiều nay cố đến...

Bỗng có tiếng Mady hét lên:

- Báo động! Người ta đã phát hiện ra các cậu!

- Bọn tớ chuồn đây! - Tidou nói vội vào máy

- Có người đến... Hẹn tối nay...

Sáu

Dưới mắt Đức Mẹ nhân từ

Có một người, chuyện thì ngày càng thấy tối mờ mờ nhưng thần kinh càng thẳng thì ngày lại một tầng - đó là... bác Hector!

Không những việc Guille mất tích chưa ra manh mối và rắc rối thêm, mà thái độ cũng như những hành động của mấy "vị khách trẻ" còn làm ông khó hiểu, tới mức muốn phát điên lên!

- Lúc nào cũng la cà! - Ông gất gỏng - Chúng đi, chúng về rồi tới đến biến lúc nào không biết, về bao giờ cũng chẳng hay!... Ta cam đoan là chúng đang tìm kiếm, rình mò gì đấy!

Bà Héloïse cho ông biết về những nghi ngờ của Mady.

- Sao ? - Ông quát to - Chúng nghi ai ? Taras ấy à, cái tên Taras khốn khổ chữ nghĩa chỉ đủ để xem giờ! Nhưng nếu chúng nghi Taras thì chúng cứ việc bảo thẳng hân!

Khi biết là sáng nay bọn trẻ lại lên xe đi, con lỏi đình của ông lại âm ỉ kéo đến:

- Chúng nó lại giờ trò gì ? Chắc chắn có điều gì chúng giấu ta! Hay chúng đã tìm thấy thằng Guille ôn vật và bây giờ chúng giấu không cho ta biết!

Thế là liền ngay đó, ông gọi điện cho bạn, ông cảnh sát trưởng ở Martigues và trong cuộc nói chuyện đầy sóng gió này, ông đã trách bạn chẳng chịu làm gì cả để tìm ra "thằng cháu tội nghiệp" của ông:

- Này, ông bạn, - Ông Hector nói - bây giờ tôi không tin là nó trốn nhà nữa! Nó đang ẩn ở một chỗ nào đó! Ông hãy cho tìm đi! Nhức nhác lên một tý!

Buổi trưa, không thấy mặt bọn trẻ, ông càng tức. Lúc ấy là cả bọn đang trên đường đi Marseille.

Ngày muộn dần. Cuốn mình vào dòng xe chạy, họ không còn kịp thăm thú thành phố. Họ đi xuống bến cảng cũ; ở đây gió mạnh thổi như muốn dứt tung cả những tấm bạt che ở các quán cà phê và làm ngã nghiêng cột buồm các du thuyền neo ở bến. Họ lại lạc vào một "mê cung" chằng chịt những ngõ, phố rồi đâm ra một đường phố lớn chạy ngược lên một mỏm đồi, ở đây từng sừng mọc lên nhà thờ Notre-Dame-de-la Garde, nơi thờ "Đức Mẹ Nhân từ" như người ta nói ở Marseille. Đến đây gió càng thổi mạnh. Tìm một chỗ đỗ hơi kín gió họ dựng xe, nhưng khi vừa bước lên sân nhà thờ thì một cơn gió ào tới quét họ suýt ngã.

Lúc này là hai giờ rưỡi. Giờ người lạ mặt hẹn với Taras, như họ nắm được, là vào ba giờ, ở bãi đỗ xe.

- Vào thăm chứ ? - Tondou đề nghị.
Trước cửa chính điện, Tidou thấy một sợi thừng chằng ngang sân. Chưa kịp hỏi để làm gì

thì cậu chợt hiểu khi thấy ba nữ tu sĩ phải vịn vào dẫy để đi qua sân; nếu không, gió sẽ hất các bà ngã mất!

Trong chính diện, không khí yên tĩnh hẳn lại. Họ vừa tranh thủ nghỉ ngơi lấy lại sức, vừa ngắm nghía các tranh ảnh, các tượng thánh và các vật tạ ơn xếp đặt ở hai bên tường. Bên ngoài gió vẫn lồng lộn gào rú.

Không dám chần chờ lâu, họ bước xuống bãi đỗ xe ở dưới thấp và trà trộn vào chỗ hơn chục xe đang đỗ ở đấy.

- Sắp ba giờ rồi. - Tidou phân công - Tondou, cậu đứng chỗ kia với chiếc máy ảnh Polaroid... Còn các cậu khác, bên phải tớ... Và nhớ theo dõi cẩn thận..., chú ý là không để Taras phát hiện ra các cậu..., nhất là trước lúc hắn chưa gặp người hẹn đến gặp.

Họ chờ đợi, run rẩy trong gió lạnh...

Được vài phút sau, một chiếc BMW to màu xanh thẫm xuất hiện và đến đỗ ở phía trái bãi xe, đối nghịch với bức tường cao. Không có ai bước xuống. Thấy lạ, Tidou lên đến gần.

Người lái, một gã to con, hàm ếch, đội cát kết da đen, ngồi im trên ghế. Có thể đoán là hắn đang ngồi chờ lệnh hoặc đợi làm một cái gì đó. Ngồi ghế sau là một gã to béo, da nhợt nhạt, đội mũ phớt, tay lật lật trang báo nhưng luôn luôn đảo mắt ra bãi xe, mà ngồi đây hắn có thể quan sát được toàn bộ.

- Gã kia không biết ngồi đây làm gì mà không thấy xuống. - Tidou khẽ nói với Tondou lúc này đã lại gần cậu - Hay hắn chờ? Có lẽ hắn là tên...
- Đúng! - Tondou công nhận - Để tớ chụp ảnh hắn!

- Khoan, tí nữa... nhưng hết sức kín đáo đấy. Cố chụp cả số xe... Tên này chắc chắn là cỡ bự đấy!

Nói rồi Tidou đổi chỗ. Thật may, cậu vừa nấp sau một chiếc Ford cũ kỹ thì Taras xuất hiện trong chiếc Peugeot đen! Hắn dừng xe, ngó nghiêng một hồi rồi mới bước xuống, giờ tay xem giờ...

Ba giờ năm phút...

Gã trên chiếc BMW đã hạ tờ báo, riêng tên lái vẫn ngồi im không nhúc nhích. ... Tidou thoáng thấy bạn giờ máy lên.

Chiếc xe Tidou nắp bông rung lên và bị một cơn gió mạnh quật tới. Rồi một chiếc Lancia lặng lẽ trườn đến, đỗ cách xe Taras chừng vài mét.

Tidou hất đầu ra hiệu cho Tondou. Hiểu ý, Tondou quay về phía chiếc Lancia, bấm máy.

Ngực Tidou đập thình thình. Sắp có chuyện xảy ra... Gã ngồi trong chiếc BMW đang quan sát, theo dõi. Tên mới đến trong chiếc Lancia hạ kính xe xuống, nhìn mặt trước những luồng gió tung bụi mù mịt và đảo mắt nhìn quanh..., còn Taras tay dứt túi, lưng tựa vào chiếc xe đen già nua cũ kỹ, như muốn nấu mình vào đấy để tránh những cơn gió quất mạnh...

Bất thành linh, tên trên chiếc Lancia mở cửa xe, cúi xuống ghé sau nhấc lên một chiếc valy con, màu xanh rồi bước ra khỏi xe. Sau khi nhìn quanh một lượt nữa, hắn lững thững bước đến chỗ Taras với dáng vẻ hết sức tự nhiên và trao đổi với Taras mấy câu gì đó.

Taras bước lên xe. Tên kia cũng lên theo, ngồi cạnh Taras, chìa thuốc ra mời và hai tên cùng hút.

Tất cả những cảnh ấy, Tondou đã bấm máy chụp hết và xong đến đâu cậu nhét luôn ảnh vào túi. Chiếc Polaroid của cậu quả là hiện đại, chụp xong lấy ngay tức thì.

... Trên chiếc Peugeot đen, Taras và tên xách vali vẫn ngồi trò chuyện... Một cảnh thật bình thường, chẳng có gì khả nghi: đó chỉ là hai người bạn ngồi trong ô tô tránh gió, phì phèo thuốc lá và tán chuyện gẫu...

Tên to béo trong chiếc BMW lại giở báo ra xem, mặt giấu kín sau trang báo mở rộng. Nhưng với con mắt tinh tường, Tidou thừa biết hắn vẫn liếc mắt ra ngoài quan sát...

Tidou ra hiệu cho Tondou chụp tiếp nhưng Tondou nhìn mặt, gõ gõ vào máy và giờ một ngón tay lên: "cậu ta chỉ còn một pô nữa thôi..."

Bỗng cửa xe Taras bật mở, tên lạ mặt bước xuống.

Nhưng không còn xách valy!...

Rồi ngay lập tức, Taras nổ máy, còn tên kia lững thững đi về chiếc Lancia.

Tidou ra hiệu cho Bistèque và Gnafron. Bởi đã có kế hoạch sẵn, hai cậu hiểu ý và nhanh chóng lách qua bãi xe ra chỗ để xe máy, rồi lập tức phóng theo Taras. Sau đó một lát, chiếc Lancia cũng nổ máy.

Theo phân công, Tidou và Tondu sẽ bám theo tên đến gặp Taras. Nhưng các cậu không lường được sự xuất hiện của một nhân vật thứ ba: gã to béo ngồi xe BMW, rõ ràng là có nhiệm vụ cảnh giới, hỗ trợ cho việc trao chiếc valy!...

Một tiếng quát làm hai cậu giật bắn người:

- Đưa chiếc máy dây cho tao! Đồ nhọc con!

Đó là tên lái xe; chắc theo lệnh gã to béo, hắn nhảy bổ đến chỗ các cậu để đoạt lấy máy. Nhưng Tondu đã kịp tuồn pô ảnh cuối cùng vào túi.

- Ai cho phép chúng mày chụp ảnh? - Hắn gầm lên. - Đưa đây ngay nếu không muốn ăn đòn!

Không chậm trễ, Tondu cò cẳng chạy. Tên lái xe lao theo định giằng lấy máy, song nhanh chân

hơn, Tondu đã lườn lách qua dãy xe, phóng vọt đến thêm sân và cứ thế, nhảy ba bốn bậc một, cậu chạy xuống chân đồi. Tên lái xe ngẩn ngừ giây lát rồi lại đuổi theo... Sự việc xảy ra quá nhanh, Tidou sững người tại chỗ, không biết can thiệp thế nào.

Bỗng cậu cảm thấy có người ở bên. Ngoảnh lại, té ra là Mady. Cô đã chứng kiến hết cảnh vừa rồi:

- Tondu sẽ thoát thôi. - Cô nói.

- Ủ, hy vọng thế... Miên là cậu ấy giữ được những tấm ảnh...

Đứng trên đỉnh thềm, Tidou và Mady trông thấy tên lái xe lúc này đã dừng lại ngo quanh ngo quẩn: chắc hắn đã mất hút Tondu.

- Tốt lắm, - Tidou thở phào nhẹ nhõm - chắc Tondu đã kịp lẩn vào khu hầm mộ...

- Hay là vào tháp chuông! - Mady cười rúc rích. - Tiếc là chúng mình không mang theo Kafi.

- Nếu không tên kia tọc quẩn là cái chắc!

- Chúng ta còn cần đến nó. - Tidou nói khẽ.

- Cần thận. Đừng để chúng phát hiện ra ta. Đây!

Mady có thấy gã to béo trong xe kia không? Chúng ta sẽ theo dõi hắn..., có vẻ là "ông chủ lớn" lắm..., cần phải biết hắn là ai... và tại sao hắn đến đây để giám sát cuộc gặp gỡ giữa Taras và tên kia.

Tên lái xe quay lại ô tô. Có vẻ hắn đang bị chủ sạc cho một trận. Chỉ thấy hắn nói gì đó, giơ hai tay lên phân trần và cuối cùng buông thông xuống tỏ vẻ bất lực. Rồi hắn lên xe lái đi.

- Mady theo trước đi! - Tidou nói.

Mady đến nhanh lấy xe máy dựng ở rìa bãi rồi bám theo chiếc ô tô lúc này đang ngoằn ngoèo lượn xuống dốc. Tidou theo sau cách chừng năm mươi mét. Cậu hơi lo ngại: Mady mặc chiếc áo pun đỏ chói, sợ chúng phát hiện ra mất.

Xe bám nhau đã vào đến trung tâm thành phố. Máy lần Tidou tưởng mất hút, nhưng rồi lại bám kịp. Cuối cùng, đến phố Paradis, chiếc BMW dừng lại trước một ngôi nhà lớn. Mady cũng dựng xe ở vỉa hè cách đấy một quãng.

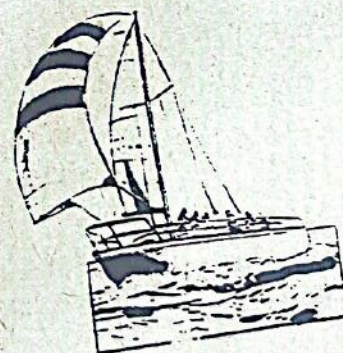
- Thế nào, hắn là ai? - Tidou vừa thờ hồn hển vừa hỏi.

Tóc gió thổi xoã tung, Mady tươi cười, đôi mắt đen lóng lánh. Cô giơ tay chỉ một trong những tấm biển gắn cạnh chiếc cửa ra vào lớn.

- "Ông Zéphirys! - cô đọc, tự hào về sự phát hiện của mình - Xuất-nhập khẩu... và chủ nhân biệt thự Đại Bàng!..."

Tidou nhìn cô, vẻ sợ hãi và lo lắng lộ rõ trên nét mặt.

- Guille rơi trúng vào miệng sói rồi! - Cậu khe khẽ kêu lên.

Bảy

Vượt ngục

Đang gà gât xem một quyển sách cũ, Guille bỗng giật bắn người khi nghe thấy tiếng gõ ở ngoài cửa sổ. Ngực đập như trống làng, cậu nhao ra vén rèm cửa và trông thấy mặt Tondou xuất hiện sau ô kính.

Cậu mở cửa:

- A! Hoan hô! - Guille reo lên - Nhưng chưa phải hết... Còn chẵn song nữa!...

Khuất bóng sau Tondou, cậu còn nhận ra Tidou, rồi Bistèque.

- Chà! Người ta kéo cả hội đến để cứu tôi đây này! - Bản chất hồn nhiên của Guille đã nhanh chóng át đi niềm xúc động vừa dâng lên trong cậu.

- Đừng đùa nữa, - Tondou lầu nhàu - cậu có biết cậu đang nằm trong tổ ong bỏ vế không?

- Sao lại nằm trong tổ ong? - Guille hỏi một cách thản nhiên - Ở với Taras, tất cả đều ổn... Một tay tốt đấy... Chỉ tiếc rằng hán bị bọn cướp khống chế, điều khiển... Và nếu với hán không có chuyện gì thì sao tớ lại bị nguy?

- Thôi, phải đưa cậu ra khỏi đây. - Tidou xen vào - Cái tên Taras tốt bụng của cậu tưởng giấu cậu ở đây là an toàn, nhưng...

- Nhưng sao ?

Chỉ bằng vài câu, Tidou kể lại cho Guille nghe về chuyện chiều qua, nhấn mạnh vào sự có mặt của ông Zéphirys chắc chắn là để giám sát cuộc gặp gỡ giữa Taras và tên ngồi xe Lancia.

Phải mất một lúc Guille mới hiểu ra mối nguy đang đe dọa cậu. Thế là nổi giận dưng dưng, cậu hét tướng:

- Thế mà hắn bảo ở đây là an toàn hạng nhất! Ở nhà của ngài Zéphirys lương thiện, đáng kính, chủ hãng buôn lớn nhất Marseille thì còn gì phải lo! A! Cái tên Taras cáo thật! Té ra bị nhốt ở nhà "ông chủ lớn" mà mình không biết!!!

- Thôi, không nhiều lời nữa! - Tidou cắt ngang - Phải cứu cậu ra khỏi đây ngay... Bistèque, Mady đang gác ở ngoài kia cùng Kafî. Chúng tớ nhất định phải lôi được cậu ra... dù có phải phá cái nhà này chúng tớ cũng làm!

- Ừ, nhưng bằng cách nào ? - Lay lay chân song sắt, Guille hỏi - Các cậu thấy đấy, chắc kinh người!

- Yên trí! Cần có gì thì chúng tớ cũng đã có.

- Thôi, đừng vất vả nữa thêm mệt! Mai, Taras sẽ thả tớ ra, hắn đã bảo tớ thế...

Ba khuôn mặt châu đầu vào sát cửa sổ. Guille tiếp tục nói:

- Đúng thế! Lúc này khoảng tám giờ, chúng đã gọi điện cho Taras... Ở đây, hề có ai gọi điện là tớ biết...

- Nhưng cậu nghe sao được chúng nói những gì ?

- Có chứ, tớ có thể nghe được phần nào... Thế này nhé, Taras nghe thường không thủng ngay, hắn cứ liên tục: "Sao! ông nói cái gì ?" và sau đó hắn lại lớn tiếng nhắc lại những gì vừa nghe được để bảo đảm là hắn đã nắm vững...

- Thế cậu nghe thấy gì ? - Tidou hỏi, mắt sáng lên.

- Hấn nhận được lệnh bảy giờ sáng mai sẽ làm một cú ở bến cảng... Hấn phải đặt cái valy xuống hầm tàu Pénélope! Nhưng có gì ở trong vali nhỉ?

- Một quả bom? Một ngòi nổ điều khiển từ xa? Tớ sao biết được? - Tondu nói - Nhưng chắc là cái valy chiều qua người ta đưa cho hấn rồi!

Guille nhăn mặt, lo lắng, hai tay giật chấn song sắt như muốn dứt tung ra.

- Nhưng nhờ hấn nổ tung xác cùng với quả bom? - Guille hét tướng - Mà tớ thì lại bị nhốt ở đây? Lúc này mang thức ăn đến cho tớ trước khi đi, hấn bảo mai hấn sẽ đến. Nhưng nhờ nếu hấn mất xác ?!!...

Không nói một lời, Tidou cúi xuống nhặt cửa sắt và giữa, đưa chiếc giữa cho Tondu và bắt tay ngay vào việc.

Trong yên lặng đến rợn người, tiếng cửa sắt rít lên kin kít. Được một lúc, Tidou bắt đầu thăm mết, mũi miệng thở phì phò.

- Gay đấy, thế mà không ngon ăn đâu!

Tondu thay cho bạn, hết cửa lại giữa, nhưng cả hai thứ đều cùn nên chấn song sắt vẫn trơ trơ.

- Phải tìm một lối vào khác! - Gnafron đưa ý kiến - Nếu không thì hết đêm cũng không xong!

Để Tondu ở lại tiếp tục cửa chấn song, Tidou và Gnafron bám đèn dò đường làm một vòng quanh biệt thự, chú ý không chiếu đèn cao để người đi ngoài đường khỏi biết. Hai cậu sớm thất vọng vì mọi cửa, từ cửa ra vào đến cửa sổ đều được làm kín và chắc, hoặc đóng bằng gỗ sến, hoặc chỗ nào cần thì có chấn song sắt bịt ngoài.

- Phải có một cái nạy đinh hoặc một... thỏi mìn thì mới giải quyết xong! - Gnafron cầu nhàu nói.

- Hay ta vào lối gara? - Tidou gợi ý - May ra ở đấy có cửa thông vào bên trong.

Nhưng than ôi! Cửa vào gara là cửa sắt, các cậu mở sao nổi... Đang bí thì Tidou chợt trông thấy ở cạnh cửa ra vào, trên cao chừng hơn hai mét, một cửa sổ nhỏ gần giống như một lỗ châu mai nhưng rất hẹp, người lớn khó chui qua...

"Ừ - Tidou chợt nghĩ - nhưng đó là đối với "người lớn", còn "người bé" thì sao? May ra có thể lọt chứ?" Và cậu đưa mắt nhìn Vua Còi Gnafron:

- Này! Hay cậu thử chui xem sao? - Tidou đề nghị.

Hai cậu công kênh nhau lên. Đứng trên vai bạn, Gnafron đập vỡ tấm kính, thò tay vào bật chốt và mở cửa. Máy động tác ấy cậu làm chẳng mấy khó khăn. Xong xuôi, cậu thò đầu vào trong quan sát xem có vương vãi gì không để bảo đảm lát nữa khi nhảy xuống, cậu sẽ không rơi trúng vào một đồng chai lọ linh kính hoặc một thùng dầu nhờn chẳng hạn. Bây giờ mới là lúc gay go đây. Không chui đầu vào trước theo ý kiến Tidou, cậu quyết định đưa chân vào trước. Lựa theo chiều cửa sổ, cậu đã đưa lọt hai chân và nhúc nhắc một hồi đã tụt được nửa người...

- Ối!... ối!... - Gnafron rên rĩ - Tớ mắc kẹt ở đây mất!...

- Cố lên! Thu mình kiểu người - rắn ấy!... Sáp được rồi... cố lên! - Ở dưới, Tidou nói với lên động viên bạn.

... Bây giờ ở ngoài chỉ thấy mái tóc đen rậm rịt và hai tay bấu vào thành cửa sổ của Gnafron... Một tiếng "Hự!" cuối cùng rồi tiếp theo là tiếng "huych!" nặng nề kéo theo tiếng loảng xoảng như có ai đánh đổ xoong chảo!

- Không có gì đâu! Tớ đang tìm chiếc đèn bị rơi! - Tiếng Gnafron từ trong vọng ra.

- Này! Lấy đèn tớ! Bắt lấy nhớ!

Bật đèn sẵn, Tidou hơi lui ra xa tường và tung vào cho bạn. Tài ném bóng của cậu lúc này tỏ ra rất được việc... Lượn một vòng cung, chiếc đèn bay qua cửa sổ và ở bên trong, Gnafron như một thủ môn tài ba đã bắt trúng!

Tiếng Gnafron lại vọng ra, giọng âm âm: - Tớ hy vọng là cửa thông vào bên trong không đóng.

- Bậy nó ra! - Tidou nói - Trong ấy chắc thế nào chẳng có móc khóa hay một thứ gì đại loại như thế...

Có tiếng lách cách, rồi sau một phút im lặng, một tiếng cách khò khàn của một vật gì bị bẻ gãy hay bị bật tung.

- Được rồi... để tớ mở cánh cửa này...

Vài phút sau, cánh cửa sổ trông ra hiên được mở ra.

Tidou lập tức nhảy vào. Đó là một căn phòng lớn, ở đây vẫn còn phảng phất mùi thuốc lá.

- Hoan hô Gnafron! Không phải đập phá gì nhiều chứ?

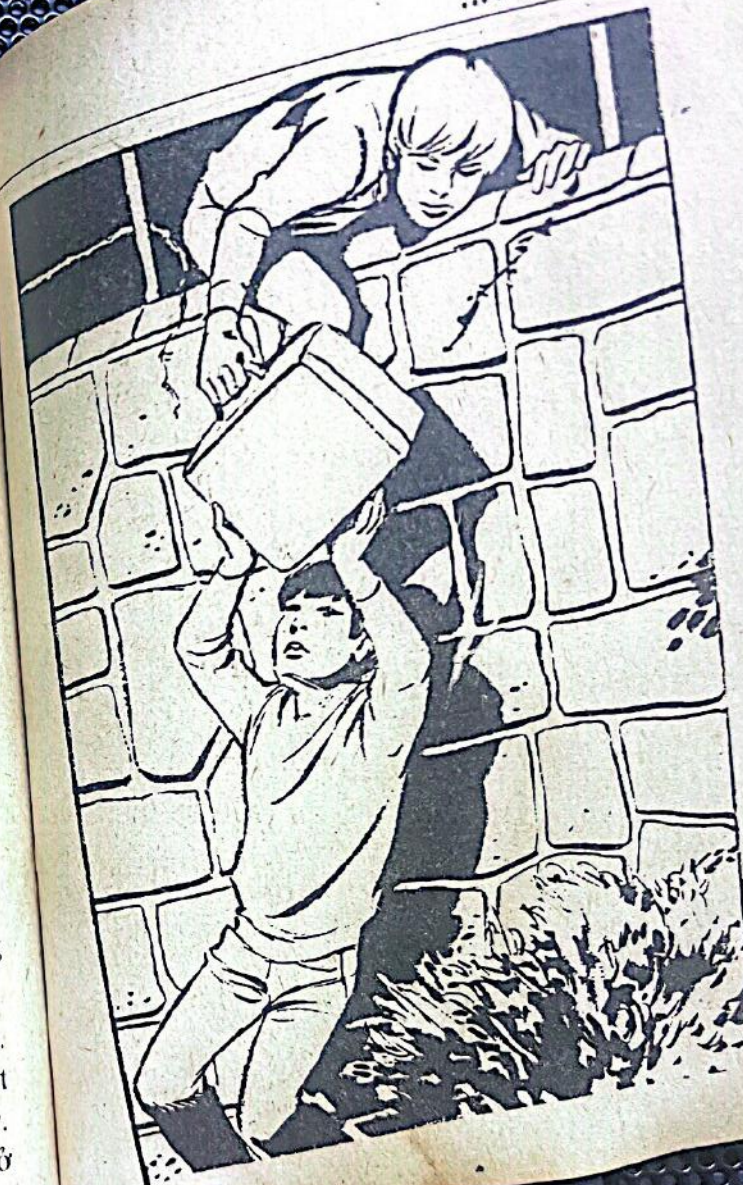
- Không, chỉ một hai cái chốt cửa bị nạy thôi.

Hai cậu cùng cười khoái chí. Việc còn lại chẳng mấy khó khăn. Chìa khoá buồng Guille để ngay trên tủ buýp phê, giờ chỉ còn việc mở...

... Khi cánh cửa mở ra, Guille nhảy đến ôm chầm lấy các bạn, rồi quay lại Tondou lúc này đã thôi không đánh vật với mấy chấn song nữa, cậu hét to, giọng sung sướng:

- Chuẩn thôi, các bạn! Các cậu quả là những tay cừ!

Tidou quay lại phòng lớn rà soát một lượt. Cẩm đèn bấm soi khắp phòng, cậu thấy một giường xếp ở góc nhà - chắc Taras ngủ ở đây. Trên chiếc bàn tròn, một bao thuốc thơm hút dở

vất lẫn lóc. Điện thoại đặt trên xích đồng gần cửa buồng Guille - thảo nào mỗi lần gọi Guille đều nghe được hết. Ngoài ra là các đồ đạc thường dùng, không có gì đáng chú ý.

Quay lại buồng Guille, Tidou hỏi Tondou, vẫn đứng ngoài cửa sổ:

- Mady có báo gì không hả cậu ?

- Không. Tớ đã báo chuẩn bị rút lui... Cô ấy đã ra ngoài đường để nắm tình hình rồi.

Họ lặng lẽ trèo tường, chạy đến chỗ giấu xe rồi không nổ máy, họ cho xe trôi dốc khoảng hai, ba trăm mét để người trong quán rượu không biết. Bấy giờ trăng muộn đã lên, trời hơi sáng.

- Thế nào ? - Giọng Guille cất lên, nghe có vẻ lo lắng - Bây giờ chúng ta đi đâu ? Đến chỗ cảnh sát hay về nhà bác tớ ?

- Cảnh sát sẽ chẳng tin chúng ta đến nửa câu.
- Tidou bác ngay.

- ... Nhưng về chỗ bác tớ thì chắc tớ sẽ bị ăn đòn...

Nhưng họ đã chẳng có điều kiện để bàn bạc, bởi vì từ bên đường một bóng đèn nhảy xổ ra và găm lên như sấm:

- Đứng lại!...

*

- A! Ta đã theo dõi các cậu từ lâu, bọn bíp bọm trẻ ranh ạ! - Vừa nói bác Hector (vâng, thưa các bạn, đúng là bác Hector) vừa bước lại gần - Các cậu cũng không ranh ma lắm đâu! Ta đã ở sau các cậu một trăm mét...

Thấy bác Hector, con Kafi tự nhiên găm gừ có vẻ doạ nạt khiến Tidou phải suy nghĩ im.
- Các cậu giải thích ta nghe! - Bác vẫn nói oang oang chẳng kể người lạ có thể biết. - Giải thích mau...

Đột nhiên bác im bật như bị chẹn ngang cổ.
- Nhưng... nhưng, - Bác lắp bắp - tại sao các cháu lại có những S-A-ÁU ?

Guille bước tới gần bác, thái độ như một người dũng cảm bước lên... đoạn đầu dài sẵn sàng chịu chết!

- Thưa bác, chính là cháu Guille đây. Cháu vừa được các bạn cứu thoát!

Không như mọi người tưởng, ông Hector không bị một cú nhồi máu và Guille cũng chẳng bị no đòn. Chỉ thấy ông Hector đứng lạng người một lúc rồi sau đó ông tiến lên một bước và nắm tay cháu:

- Hừ! - Ông buột ra một tiếng thờ phào nhẹ nhõm - Thế là cháu thôi không chơi trò ú tim nữa rồi chứ? Hãy kể lại cho ta nghe và đừng có bịa chuyện để bịp ta!

Rồi quay sang các bạn Guille, ông giơ tay vờ dọa dọa:

- Và cả lũ "quý con" này cũng thế!

Giọng ông đã có vẻ hồ hởi nhưng vẫn oang oang, đủ làm cho con chó ở quán rượu giật mình sủa vang.

*

- Ta không tin, dù là chỉ nửa câu! - Bác Hector lớn tiếng tuyên bố khi nghe Guille, được các bạn thỉnh thoảng thay thế, kể xong cuộc phiêu lưu của cậu. Đây là câu chuyện còn được giảm nhẹ nhiều khi nói về Taras - theo kể lại của các cậu thì Taras đóng vai trò một nạn nhân đáng thương bị bọn gangster cưỡng bức làm điều xấu và hẳn buộc phải nhốt Guille ở biệt thự Đại Bàng để cứu tính mạng cho cậu.

Mấy bác cháu lúc này đang tụ tập trong phòng ăn của biệt thự Hoa Hồng. Bác Héloise ngồi cạnh Guille, vẻ mặt rạng rỡ, thỉnh thoảng lại nấn tay xem cháu mình có bị gầy đi không, chốc chốc bác lại đứng dậy tiếp bánh và cà phê cho các cháu - loại cà phê đã được chất bỏ chất caphêin mà theo bác thì uống vào đến đâu, tỉnh người ngay đến đấy.

- Ta vẫn không tin mảy may câu chuyện của các cháu! - Bác Hector kiên quyết nhắc lại - Taras không đời nào lại làm thế!

- Không phải hẳn, nhưng mà...

- ... Và cả chuyện ông Zéphirys là trùm đảng cướp! Ha! Ha! Câu chuyện nghe mới tuyệt chứ! Tất cả những điều cháu vừa "phịa" ra - đó chẳng qua chỉ để tránh sự trừng phạt mà cháu đáng phải chịu, cháu yêu quý của ta ạ! (giọng ông đột nhiên có vẻ hơi lâm ly) Cháu hãy thử nghĩ đến nỗi lo âu khắc khoải của hai bác đây, chúng ta lo cho cháu đến nỗi đem quên ngủ, ngày quên ăn! Rồi còn bố mẹ tội nghiệp của cháu...

- Dạ, để bố mẹ cháu yên tâm, - Guille cướp lời bác - ngay hôm sau cháu đã viết thư và nhờ Taras bỏ họ.

- Taras! Lại Taras! Rồi ông Zéphirys! Rồi những quả bom! Và Pénélope!... A! Nói đến đây ta chợt nhớ ra tờ "Tin tức hàng hải" đã loan tin sáng mai, tàu chở dầu cũng mang tên Pénélope sẽ vào cảng... Một sự trùng hợp lạ lùng đấy phải không ?

- Chúng cháu không biết ạ. - Mady nói - Nhưng sẽ có một cái gì sắp xảy ra.

- Hừ! Toàn chuyện phịa! Ông cháu quý hoá của ta trốn nhà, ẩn vào một chỗ với sự tiếp tay

của Taras, rồi bịa ra câu chuyện kỳ quặc này để gỡ tội.

- Nhưng cuối cùng thì sao ạ ? - Tondu bắt bình kêu lên - Đã có chuyện thuốc nổ, và chiếc valy trao cho Taras hẳn chứa một kíp nổ... hay một máy phát nổ từ xa!

- Rất có thể lắm chứ! - Bác Hector châm biếm - Và chính ông Zéphirys sẽ bấm nút điều khiển!

- Ít nhất cháu thấy cũng nên báo cảnh sát! - Bistèque nêu ý kiến.

Bác Hector quay về phía Bistèque và, trước sự ngạc nhiên của mọi người, ông gật đầu nói:

- Rất đúng, anh bạn nhỏ ạ! Ta cần phải báo cảnh sát biết cháu ta đã được tìm thấy ở ngay đây, thế mà tất cả cảnh sát nước Pháp và xứ Navarre này phải vất vả tìm kiếm nó đấy... Và cực kỳ nhất là nó được tìm thấy không suy suyễn một sợi tóc, hoàn toàn khoẻ mạnh!

"May mới còn được thế đấy, bác ạ!" - Guille thầm nghĩ.

- Ủ, đúng, ta phải dựng ngài dậy, ngài cảnh sát trưởng thân mến... Và nếu tai ngài yếu thì tốt nhất là chớ có cầm máy!

Nói xong ông đứng dậy liền, bấm số máy của ông bạn.

Tiếp đó là một cuộc độc thoại rồi rầm, lộn xộn khi ông kể lại câu chuyện cho ông cảnh sát trưởng nghe. Theo ông, sự việc trở nên hoàn toàn khó hiểu. Đó là câu chuyện của một lũ rò đại, nếu không thì cũng là một trò đùa dài... Cứ thế vừa nói, ông vừa hoa chân múa tay, có lúc cười, có lúc lại hét tướng lên, thỉnh thoảng lại phóng về phía Guille những tia mắt dữ dội và những lúc ấy Guille chỉ còn biết cố thu mình nhỏ lại trên ghế!

Sau rốt, ông đặt máy, rút mũi xoa lau trán rồi nhìn bọn trẻ, ông nói:

- Chuyến này ông cảnh sát trưởng lại hăng lên đây! Dù sao, ta cũng làm ông mất ngủ đêm nay! Thôi bây giờ tất cả đi ngủ. Mai, có gì chúng ta sẽ bàn sau.

- Sáng mai chúng cháu sẽ có mặt ở đây. -
Tidou nói - Vào lúc bảy giờ.

Bác Hector im lặng nhìn Tidou rồi buột thờ dài. Ông bước ra khỏi phòng, thân hình vạm vỡ của ông nổi bật trong khuôn cửa, rồi không biết ngẫm nghĩ thế nào, ông quay lại một lần nữa, lặng nhìn bọn trẻ, tay vỗ vỗ trán.

Tám

Cuộc tấn công trên bến cảng

Bảy giờ sáng. Mặt trời vừa ló. Trong buổi bình minh, mặt hồ Berre rộng mênh mông ánh lên màu xà cừ. Gió đã lặng nhưng dọc bến và những cầu tàu, các du thuyền vẫn còn lắc lư theo sóng vỗ, phát ra những tiếng cọt két và cọt buồm cũng đung đưa trên nền trời đang mỗi lúc một sáng...

Bảy giờ sáng. Máy chiếc ô tô chạy trên đường dọc bến cảng, ở đây chỉ có vài ba chiếc xe khác đỗ trái phép. Một khách chơi du thuyền bước lên boong tàu của mình neo ở bến. Ở xa hơn, hai

người đánh cá đang rảo bước, cần câu vắt vẻo trên vai. Thỉnh thoảng có tiếng xe máy từ xa khe khẽ vang lên, hình như từ dưới đoạn dốc gần một bồn hoa.

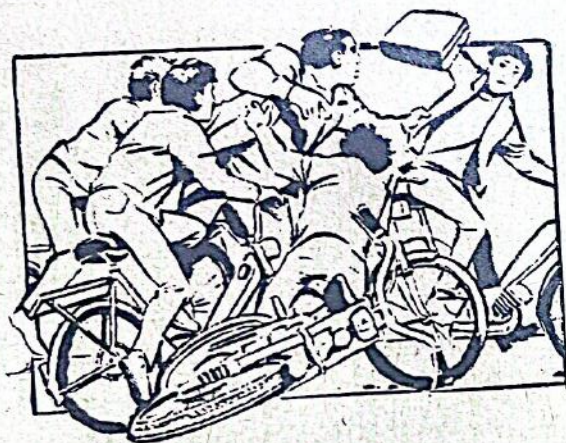
Bỗng một xe máy từ trên lao xuống dốc rẽ vào bến cảng và chạy về hướng Tây. Ngồi trên là một gã đàn ông to lớn, ngoắc ở tay lái một chiếc valy nhỏ bẹt...

Ngay lúc ấy, một tiếng còi lạnh lạnh vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh và như có phép lạ, từ đâu bỗng xuất hiện ba, rồi bốn, rồi năm chiếc xe máy kèm theo một con chó lớn phóng đuổi theo chiếc xe vừa rồi...

Xa hơn một chút, một xe ô tô màu trắng đang đỗ. Từ trên xe một người vừa bước xuống vừa cất tiếng chửi rủa... Một người khác ngồi ở tay lái, trên đùi đặt một chiếc hộp nhỏ đen trông giống chiếc đài bán dẫn.

- Chuyện gì xảy ra đây? - Người số 1 hỏi, chân vừa đặt xuống đất.

- Kệ chúng nó, bọn trẻ con nó chơi ấy mà! - Người số 2 trả lời - Bình tĩnh lại đi!

Nhưng ào tới như một bầy ong dữ, mấy chiếc xe máy "kẻ cướp" đã lao vào chiếc xe có chiếc valy.

Taras, phải, chính hấn, buộc phải phanh lại, định giằng lấy chiếc valy vừa bị giật mất.

- Tớ lấy được rồi! - Có tiếng người reo lên.

Đó là tiếng của Tondou. Một tay nhắc cao chiếc valy, tay kia cậu phải chống đỡ với Taras lúc này

...Ở hồ Berre

đã túm được áo bludông của cậu. Trong khi giành giật, mấy chiếc xe máy xô vào nhau, nghiêng ngã rồi đổ ầm xuống đất, chiếc nọ đè lên chiếc kia.

- Tao đến đây xem sao! - Tên số 1 nói - Lũ mất dạy, hãy đợi đây!

- Ừ, nhanh lên! Cho chúng biết thế nào là sợ!

- Tên số 2 vừa trả lời vừa khởi động máy.

Chợt sau xe có một tiếng rít kỳ lạ. Hấn ngoái sang phải, sang trái, dừng tại nghe... Và khi hấn hiểu ra thì đã muộn. Hấn vội dặt chiếc hộp xuống ghế, nhảy ra khỏi xe rồi ngó xung quanh, nhưng chừng ấy động tác, dù chỉ vài tích tắc, cũng đủ để hấn chậm chân: bóng một cậu bé gập người xuống lao như tên bắn về phía chân đốc, còn chiếc laptop sau bên trái xe hấn thì đã bẹp dí!

- Cẩn thận! Cẩn thận! Vỡ đây! - Taras cuống quýt hét lên, chiếc valy đã bị đoạt mất.

- A! Nếu dễ vỡ thì hãy cho nó đi tằm mát! - Một giọng thiếu niên đáp lại.

Thế là liệng một đường vòng cung, chiếc valy bay lên không và lăn tùm xuống nước, giữa hai chiếc thuyền buồm đậu không xa du thuyền Pénélope.

Thấy có chuyện ồn ào, khách trên các du thuyền tò mò đổ ra xem. Tên số 2 lái chiếc xe xit lốp chạy ngoằn ngoèo được vài mét. Còn tên số 1 thì chạy vội đến chỗ đám đông đang túm tụm xem vụ đụng xe.

Thế rồi như thường diễn ra trong những vụ sãn bắt cướp, những hồi còi lanh lảnh bỗng vang lên; từ trên dốc một xe cảnh sát phóng ào xuống như gió, rồi đây đó xuất hiện những bóng người mang cảnh phục và từ trên thuyền Pénélope, hai người nhảy lên bờ và xông vào vụ đánh lộn. Chiếc xe bẹp lốp bị xe cảnh sát dồn vào một góc, tên lái bị còng tay, chiếc hộp đen bị tịch thu. Còn tên kia vấp phải hàm răng nhọn hoắt của Kafi vội quay đầu chạy thì rơi đúng vào tay cảnh sát. Tất cả diễn ra không đầy vài phút...

- Điệu tất cả về đồn! - Giọng cảnh sát trưởng

vang lên hùng hồn như một hồi kèn chiến thắng.

Bến cảng trở lại quang cảnh yên bình.

Mười lăm phút sau, chiếc tàu chở đầu Pénélope mang cờ Hy Lạp thong thả tiến vào kênh Caronte giữa hai đoạn nâng lên của cầu Jon-guières rồi rẽ sóng vào hồ Berre.

*

Họ đi ra biển. Gió lặng và lúc này tất cả đều lên chơi trên boong chiếc du thuyền Pénélope, kể đúng người ngồi tùy ý. Chủ du thuyền là một người bạn của ông cảnh sát trưởng; ông có nhã ý mời sáu người bạn đồng hành, dĩ nhiên có cả Kafi đi theo, làm một chuyến du chơi trên biển để chia tay nhau. Bác Hector cũng có mặt, còn bác Héloïse được mời nhưng xin kiêu vì có tật hay say sóng.

Mới đây thôi nhưng chuyện diễn ra lúc sáng sớm đối với họ có vẻ đã lùi xa, và chuyển ra khơi này sẽ giúp họ dẹp bớt một phần nỗi xúc động. Nhưng ông cảnh sát trưởng thì quyết sẽ trở lại vụ việc này và ông còn khối những điều để nói cho các nhà "thăm tử" trẻ của chúng ta biết...

- Chuyện này phức tạp lắm các cháu ạ! - Buông một tiếng thở dài, ông nói - Các cháu còn trẻ nên các cháu nhìn nó một cách khá đơn giản, nhưng đối với các bác thì bất hạnh thay, nó đâu có dễ dàng như thế...

- Ôi! Nhưng các bác có nhiều điều kiện, nhiều phương tiện hơn các cháu...

- Đành rằng thế, nhưng các bác lại không có quyền được phạm sai lầm. Chả nhẽ tự nhiên bác lại đường đột đến túm cả vạt ông Zéphirys và bảo "hãy khai mau!" trong khi chưa có chứng cứ gì chắc chắn! Các bác cũng đã bí mật điều tra và biết được cứ mỗi tuần một lần, hấn lại đưa vợ đến nhà thờ Notre-Dame-de-la-Garde để cầu nguyện... Các cháu nghĩ sao về việc đó?

- Chịu, các cháu chẳng biết. - Tondou lắc đầu. - Thế đành chịu bó tay không cách gì dụng đến hấn sao?

- Không có chứng cứ rành rành thì chịu, chả làm gì được hấn! Thế mà biết là hấn ta đã nhúng tay vào những việc mờ ám... Điều đó cất nghĩa tại sao có những sự việc khó hiểu...

- Những bí ẩn về "Pénélope"? - Bác Hector hỏi.

- Đúng thế. Đây, xin nói tôi hiểu sự việc này như thế nào: ông bạn Taras của chúng ta ít nhiều đã bị bọn vô lại hay ra vào quán Pénélope tóm gậy... bằng cách hứa hươu hứa vượn, nào giúp hấn xin giấy cư trú, rồi thế lao động đang thiếu, nào sẽ tìm cách đưa vợ hấn sang đây... Và rất có thể cả bằng cách đe dọa nữa...

- Đúng thế đấy bác ạ. - Tondou xen vào - Chúng cháu đã chính mắt trông thấy có lần Taras đã bị chúng nện cho một trận như từ...

Bác cảnh sát trưởng rót nước giải khát và tiếp bánh cho mọi người, ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Ba cái "Pénélope" này làm tôi rất đau đầu, tuy nó chẳng có gì bí hiểm cả. .. Mẹ của chủ quán bar là Pénélope, hẳn lấy tên đó đặt cho quán và cả cho du thuyền...

- Tuyệt! Lòng hiếu thảo của những tay gangxtơ! - Mady thì thâm với vẻ mặt... vờ xúc động.

- Ấy! Đừng kết luận vội! - Cảnh sát trưởng xua tay - Chủ quán bar có lẽ chỉ nhúng tay vào một số vụ buôn lậu. Thuốc lá thơm chẳng hạn...

- Ôi! Cháu trông thấy hàng đồng thuốc trong gara của Taras! - Guille hãnh diện tuyên bố.

- Bác đã cho khám xét nhưng chẳng nhiều nhận gì, chỉ lèo tèo dăm bao... Không đủ chứng cứ để buộc tội... Có thể Taras kiểm soát nhàn hạ gì đó sau lưng chủ quán... chả hẳn có chìa khoá tàu mà, và hẳn lái tàu rất giỏi.

- Chà! Theo ông nói thì người nào cũng lương thiện, cũng sạch sẽ... - Bác Hector cắt ngang - thế còn những quả bom thì sao?

- Tôi cũng đang định nói đây! - Cảnh sát trưởng lườm bạn - Mới đầu, tôi tưởng đây là một vụ thanh toán giữa bọn buôn lậu để trả đũa việc phá đất làm ăn của nhau... Ông còn nhớ chuyện chúng đánh chìm tàu của nhau trước đây chứ?

- Nhưng không phải thế hả bác? - Bistèque hỏi.

- Không, sau này bác nghĩ khác. Dù sao đi nữa, với ngòi nổ điều khiển từ xa, hai tên ngồi ô tô tính có thể làm nổ tàu Pénélope...

- Và cả Taras cùng với tàu? - Gnafron hỏi.

- Có thể như thế. Nhưng bác nghĩ có một cách giải thích khác...

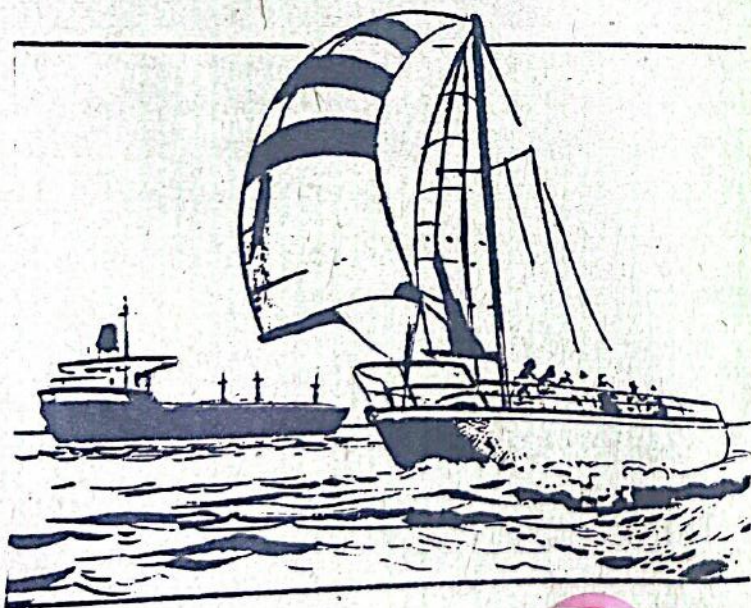
- Tàu chở dầu Pénélope, phải không bác? - Tidou hỏi, mắt long lanh, bởi trong các bạn, cậu chính là người đầu tiên cảm nhận được đầu mối của sự việc.

- Rất đúng! Cháu có biết chiếc tàu chở dầu nhỏ đó thuộc về ai không?... Thuộc về người anh của chủ quán bar. Ở người Hy Lạp, tình mẫu

tử rất sâu nặng cho nên người anh chủ quán cũng đã lấy tên mẹ để đặt cho tàu.

- Vâng, - Mady ngúc ngắc đầu - nhưng cháu không thấy...

- Khoan đã cháu! Cháu sẽ hiểu ra sự việc khi biết rằng, trong nhiều mối làm ăn của ông

Zéphirys, ông ta còn kinh doanh cả việc nhập dầu... Bác cũng thế... Sự việc dần sáng tỏ khi bác biết chiếc Pénélope này là thuộc về một công ty ma, ngoài những chuyến buôn hợp pháp, nó còn ăn hàng ở Rotterdam hoặc mua hàng lậu dọc đường... Phải, có những tàu chở dầu bán hàng cho khách ở một xó xỉnh kín đáo nào đấy, bán trọn gói và đương nhiên là với giá mềm hơn giá chính thức...

Cảnh sát trưởng ngừng lại, uống một ngụm rượu nho nhạt để nhấp giọng. Gió tạnh hẳn. Chiếc du thuyền nhẹ nhàng du đưa trên mặt biển một màu xanh ngắt.

- Ông thật may mắn, - bác Hector than thở. - còn tôi thì mù tịt chẳng biết gì cả.

- Tôi hiểu... Bác sao biết được sự cạnh tranh gay gắt giữa nhà xuất nhập khẩu hùng mạnh - ngài Zéphirys đáng kính, rất ngoan đạo - với tên buôn dầu tảo bạo; nó chẳng những thao túng về giá cả mà dám đưa hàng đến đổ ở Lavéra hay tận những xưởng lọc dầu ở hồ Berre...

- Vậy có phải chính vì thế mà ông Zéphirys âm mưu phá tàu chở đầu không bác? - Tondu kêu lên hỏi.

- Chưa đến nỗi thế. - Cảnh sát trưởng trả lời - Nhưng để cảnh cáo hai anh em hôn xược nhà Pénélope, họ định bước đầu sẽ cho nổ chiếc du thuyền Pénélope đã... Kẻ giấu mặt bí mật của chúng ta đã sử dụng Taras, bằng tiền, bằng hứa chạy chọt cho vợ sang... như vừa rồi bác nói.

- Thế liệu Taras có thoát tội không? - Mady và Guille cùng hỏi, có vẻ ái ngại cho số phận Taras.

- May ra có thể thoát. Trước hết, hấn hành động trong tình trạng bị đe dọa, cưỡng bức. Sau nữa hấn cũng không biết chuyện ấy được âm mưu và chuẩn bị như thế nào. Nói thực ra, người ta có thể truy tố hấn về tội bắt cóc Guille, trừ trường hợp cháu Guille không kiện...

- Cháu là "người tù tự nguyện" đó chứ. - Guille trả lời. - Cháu trốn đến Biệt thự Đại Bàng để tránh sự săn lùng của bọn bắt lương đã phát hiện ra cháu. Tất cả chỉ có thế.

- Chà! Dù sao thì ông Zéphirys vẫn có thể kiện các cháu!

- Kiện gì ạ? Vì một mảnh kính vỡ chẳng? - Gnafron lắc đầu - Thật kỳ quặc!

- Vậy là mọi người chẳng ai sao hết, kẻ gian cũng như người ngay? - Tondu cười châm biếm.

- Không, chúng ta tóm được hai thằng đi ô tô, - Cảnh sát trưởng nói. - với tang chứng chiếc hộp đen bấm nổ từ xa và chúng đã thú nhận định làm nổ tung du thuyền Pénélope... Nhưng cũng chưa đủ để rờ gáy bọn trùm ở trên... Chúng chỉ khai là nhận lệnh qua điện thoại nên chẳng biết ai chủ mưu... Chà! Bọn này rất cáo, mọi việc chúng đều che chắn kín cạnh cả...

Rồi quay lại Tidou, ông dặn:

- Thôi, các cháu đừng có đụng đến những tay đầu sỏ, những "dại ca", những "bố già" Maphia... Quá nguy hiểm đối với các cháu... Trước sau chúng sẽ bị chúng ta tóm thôi, nhưng phải nói là cực kỳ gay đấy!... Tốt nhất là các cháu hãy "chơi" tụi chòm chia vật hộ các bác, thế cũng đã giúp các bác nhiều rồi!

- Cảm ơn lời khuyên của bác! - Tidou cười đáp.

... Họ nói sang chuyện khác, nằm ngời thoải mái dưới ánh mặt trời thảng tư lúc ấy tất gió nên bắt đầu nóng. Họ ngắm bờ biển xa xa, lướt qua các tàu thuyền và hai tàu chở dầu, ở xa cũng dễ nhận biết ở cái dáng nặng nề, thấp sát mặt nước của nó, phía sau nhô lên một khối duy nhất của cabin... Thời gian cứ thế trôi qua...

*

Xế chiều hôm ấy, họ quay về Martigues. Nghỉ đến ngày mai sẽ rời thành phố nhỏ bé này, họ hơi nao nao buồn nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm khi thoát ra khỏi cái sự việc đã làm họ nhiều phen phải lo lắng suy nghĩ. Tuy nhiên họ có cảm giác một nỗi nguy hiểm vẫn lơ lửng quanh họ. Sự việc vẫn chưa được làm sáng tỏ hoàn toàn...

Bước chân lên cảng, Tidou đập vào lưng Guille:

- Thôi nào! Hãy nổi một khúc nhạc acmônica cho chúng mình quên mọi nỗi buồn phiền đi chứ!

Guille thọc tay vào túi, một lần, rồi hai ba lần, có bao túi áo túi quần đều lộn ra hết nhưng chẳng thấy kèn đâu. Mặt hắn ngẩn tò te rồi chợt nhớ ra, hắn kêu lên:

- Tai họa rồi! Tôi đã quên nó lúc bị bắt đến biệt thự Đại Bàng...

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

62 BÀ TRIỆU - HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831

TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG

17-19 YÊN BÁI-TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU-TP. HỒ CHÍ MINH. FAX: 8231867. ĐT: 8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản:
NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

LÊ THANH NGÀ

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÂN

Kỹ thuật vi tính:

LÊ VĂN TUẤN

In 7.000 bản-Khổ 10,2x14,2-Tại CTY VĂN HÓA PHẨM
Số XB: 50/KĐA-131/KH-75/CXB cấp ngày 11/1/1997
Mã số ĐV19-In xong và nộp lưu chiểu tháng 3/1997